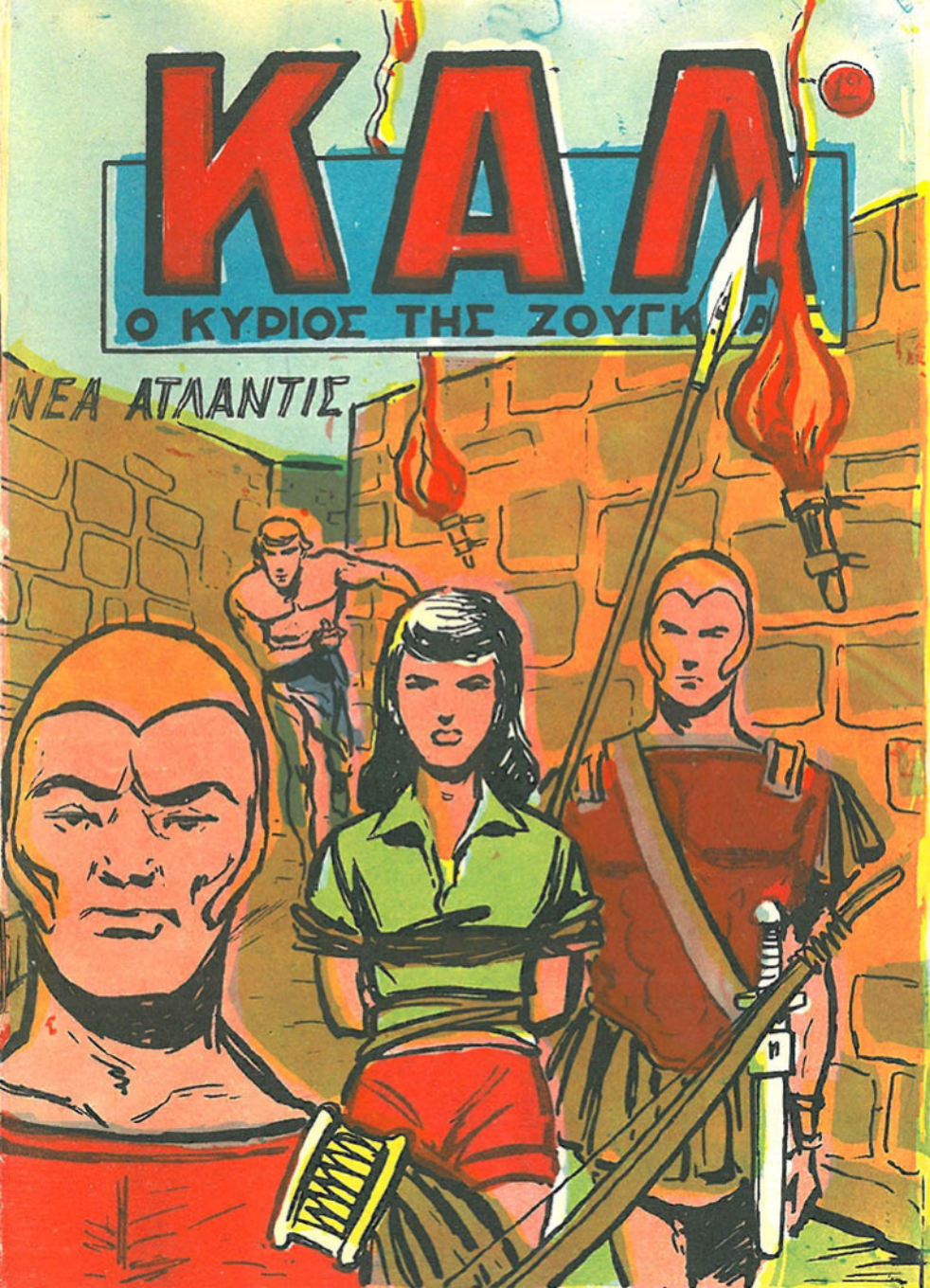

ΚΑΛ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΙΑΣ

ΝΕΑ ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΝΕΑ ΑΤΛΑΝΤΙΣ

Ο ΧΟΥΠ ΦΘΑΝΕΙ ΠΡΩΤΟΣ

Ο ΧΑΖΟ - ΠΥΓΜΑΙΟΣ ο Χούπ, έχει φάει χωρίς να το ξέρη τόν «Λωτό τής Λησημονιάς» (*) και δέν θυμάται πιά τίποτα: Ούτε παιός είναι, ούτε από έρχεται και πού πηγαίνει. Περιπλανάται μέσα στην πυκνή και άγρια ζούγκλα. Κοντά στην περιοχή τών 'Ατλάντων. Και μιιά έννοια δέν έχει στό κεφάλι του. Όλες - όλες οι

(*) Διάβασε τó προηγούμενο 11ο τεύχος τού «ΚΑΛ» με τόν τίτλο: «Τρόμος άπ' τά βάθη τών αιώνων»!

αναμνήσεις του είναι δυό - τρία πράματα: Πώς κάποια μέρα βρέθηκε να περπατάει σ' αυτό τó άπέραντο και άγριο δάσος. Πώς ξαφνικά εκεί πού πήγαινε, είδε τρία μεγάλα φρούτα να κρέμονται από έννα δέντρο και πού τó ένα τους ίσχυριζόταν πως ήταν ó αδελφος του, ενώ, τó άλλο ή άρραβωνιαστικιά του! Θυμάται άκόμα πως και τά τρία... φρούτα, τού είχαν δώσει τó όνομα Χούπ όταν τού μιλούσαν.

Αυτό τó τελευταίο τού έχει κάνει τή μεγαλύτερη έντύπωσι από κάθε άλλο. Τό λέει και τó ξαναλάει καθώς

βαδίζει ανάμεσα στα δέντρα και χασκογελάει ήλιθια.

— Χούπι!, τσιριρίζει με γουρλωμένα μάτια. Γιατί τσχατες νά με λένε σώνει και καλά αύ τει οί τρεις τους Χούπι; Θα θέλη νά πή άσφαλώς αύτή ή λέξις κάτι, και γι' αύτό μου τήν ξεφουόνισανε! Και έπει δής με παραικαλάγανε νά τους κύψω άπό τό ...κοτσάνι, άσφαλώς κάτι καλό θα θέλη νά πή και τό λέγανε γιά νά με κολοπιάσουν! "Ισως νά «σημεινή ώραίος!»

Σταματάει ξαφνικά, και δί νει μιά με τήν παλάμη στό κούτελό του.

— "Αϊ σπήν εύχή!, μουρμουρίζει κατάπληκτος. Για κύττα άφηρημάδα! "Εχω ξεχάσει πώς είναι τά μούτρα μου! Πρέπει νά βω άκαμμιά λήμη και στό γρήγορα! Θα σκάσω άπό τήν περιέργεια!

Χασκογελάει πάλι και συνεχίζει:

— "Αλά δέν βαουέσαι! "Ο πωσδήποτε ώραίος θάμαι! Κουτός ειμαι: έγώ νά μη μ' άρέσουν τά μούτρα μου όπως και νάσαι;

Προχωράει λίγο άκόμα χο ροτηδώντας και όπως τό χορτάρι είναι μωλακό και ψηλό παίρνει και μερικές τουίμπες άπό τή χαρά του, με άποτέλεσμα νά τσαλακώση άκόμη περισσότερο τό σαραβαλιασμένο καπέλλο του, πού είναι περασμένο πέρα-πέρα μ' ένα βέλος.

Καταλαβαίνει ότι κάτι τόν ένοχλεί στό κεφάλι του και τό παίρνει στό χέρια.

— Βρέ! "Ωραίο καπελλάκι!, τσιριρίζει. Κάπου τόχω ξαναδη μου φαίνεται, αλλά δέν είμαι και σίγουρος... Τυχερός είμαι πού βρέθηκε πάνω στό κεφάλι μου! Θα λέω πώς είναι δικό μου! Μ' άρέσει! "Εξω άπό μαζί!

Ξαφνικά, σκάει στό γέλια.

— Δέν είναι καπέλλο νά έξοης!, λέει με θαυμασμό. Είναι ...άνημοδειχτής! Τώρα πασαπτηρώ αύτό έδώ τό βέλος. Πολύ θαύμα είναι νά τό φορώ και νά ξέρω άπό πού φυσάει! Μπορώ νά βρω και δουλειά σέ καμμιά ύπηρεσία πού προβλέπει τόν καιρό!

Προχωράει και προχωράει μέσα στη ζούγκλα με τίς ώρες, άραδιάζοντας τίς πιό καταπληκτικές άνοησίες πού θα μπορούσε νά σκεφθή ό νους του ανθρώπου.

— Πάντως όπως και νά τό κάνης, άσχημο πράμα ή μοναξιά!, τσιριρίζει στό τέλος. Θάθελα νάχα και κανέναν γιά παρέα, γιατί λέω ένα σωρό νοστιμιές και πάνε στό χαμένα. "Εγώ τίς λέω, έγώ τίς άκούω και εύτυχώς πού μ' άρέσουνε και γελάω!

Πάνω σ' αύτά τά λόγια, άκούει ένα χαρούμενο κακκάρισμα δίπλα στ' αύτιά του. Γυρίζει τρομαγμένος και βλέπει: υιά παραδολή καρακάξα νά φεροκοπάη κοντά στόν ώμο του.

— Ξίτ, μωρή!, ξεφωνίζει με θυμό. Τί δουλειά έχεις έσύ μ' έμένα; Είπα πώς θέλω παρέα, αλλά όχι και τέτοιου είδους, κοκκορόμυαλη!

Ἡ Μανταλένα — γιατί αὐτὴ εἶναι τὸ παρδαλὸ πουλὶ — κρώζει προσδλημένη καὶ κάθεται πᾶνω στὸ καπέλλο τοῦ ποῦ εἶναι ἡ συνηθισμένη της θέσις.

Ὁ Χούπ νευριάζει:

— Στρίβε ἀπὸ κεῖ πᾶνω σ'τὰ γρήγορα!, τσιρίζει ἀγανακτισμένος. Δὲν τὸ νοικιάζω τὸ ρετιρέ!

Ἡ Μανταλένα κρώζει ἀκόμα πιὸ δυνατὰ.

Ὁ Χούπ μουρμουρίζει μέσσω ἀπὸ τὰ δόντια του:

— Μπᾶς κι' εἶναι δικό της τὸ καπέλλο καὶ θέλει νὰ μοῦ τὸ πάρη; Πιὸ καλὰ εἶναι νὰ τὴν καλοπιάσω... Ἰσως τὴν καταφέρω νὰ μοῦ τὸ χαρίση! Φαίνεται νάχη καλὴ καρδιά!

Καὶ μ' αὐτὸν τὸν κατασπληκτικὸ συλλογισμόν, λέει δυνατὰ στὴν καρακάξα:

— Καλὲ πουλάκι, πῶς σὲ λείνε;

Ἡ τέτραπέρατη καὶ γυμνασμένη καρακάξα του, ποῦ εἶναι τὸ πιὸ ἔξυπνο πετούμενο τοῦ κόσμου, φτερουγίζει μονομιάς πᾶνω ἀπὸ τὸ καπέλλο του. Μπροστὰ στὰ ἑκαπλήκτα μάτια τοῦ Χούπ πάει καὶ στέκεται πᾶνω σ' ἕνα λοφάκι κι' ἐκεῖ στὸ χῶμα σκαλίζει στὰ γρήγορα καὶ με ἀπίστευτὴ γρηγοράδα καὶ τέχνη, μιὰ λέξι.

Ὁ Χούπ τὴ διαβάζει καὶ γουρλώνει τὶς ματᾶρες του.

— Μανταλένα!, τσιρίζει. Δὲν θάμιαστε καλά! Αὐτὸ τὸ πουλὶ εἶναι φαινόμενο! Γράφει μὲ τό... ἀριστερὸ πόδι!

Ἡ καρακάξα κρώζει κατα-

χαρούμενη καὶ χειροκροτεῖ μὲ τὰ δυὸ της πόδια γιὰ τὴν ἐπιτυχία της.

Ὁ Χούπ μὲ μιὰ ἔμπνευσι ποῦ κάνει τὰ μάτια του νὰ πετάξουν σπιθες, τῆς λέει:

— Κάνουμε μιὰ συμφωνία; Ἐγὼ θὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ κάνης παρέα κι' ἐσύ θὰ μοῦ χάρισης τὸ καπέλλο! Εἶσαι;

Ἡ Μανταλένα κοκκαρίζει παράφωνα καὶ κουνάει τὸ κεφάλι της καταφατικὰ.

Ὁ Χούπ κορδώνεται σ'ὰν διάνος.

«Ἀνάλογα μὲ ...τῆ μόρφωσί της δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἔξυπνη!, συλλογίζεται. Τὴν κορδοδεμα! Ἀσφαλῶς βγαίνει ζημιασμένη ἀπὸ τὴν ἀλλαγιά! Φαίνεται θὰ τρέλλάθηκε ἀπὸ τὴν ἀμορφιά μου!»

Βάζει πάλι μπᾶρος συνεχίζοντας τὸ ταξίδι του καὶ ἡ Μανταλένα ἔρχεται καὶ κάθεται πᾶνω στὸν ἴμο του.

Ὁ Χούπ μονόλογεῖ πάλι:

— Δὲ βαρυσάι! Ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε καὶ γιὰ παρέα κακὴ δὲν εἶναι... Παρὰ νὰ εἶμαι ἐντελῶς μονάχος μου... Ἀπὸ καὶ νῆμα, καλὴ εἶναι καὶ ἡ Μανταλένα!

Ὁ κουτὸ-πυγμαῖος, τόσες ὥρες ποῦ προχωρεῖ, δὲν τὸν ενδιαφέρει πρὸς τὰ ποῦ πηγαίνει καθόλου, οὔτε ξέρεῖ ποῦ πρόκειται νὰ καταλήξῃ. Ἐχει πάρει ἕναν μεγάλο ἀνήφορο κι' ἔτσι καμμιὰ φορὰ φτάνει στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ λόφου. Ἐκεῖ πᾶνω καθῶς κάνει νὰ προχωρήσῃ περισσότερο, σταματάει ξαφνικά.

Ἐνα ἐπιφώνημα θαυμα-

σμού βγαίνει από τὸ ὄρθάνοι χτο στόμα του. Τὰ μάτια του κοντεύουν νὰ τοῦ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του. Μὲ νει ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα.

Κι' ἐδῶ πού τὰ λάμε καὶ ὁ ποιοσδήποτε ἄλλος ἀπὸ τὸν Χούπ, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι, δὲν θὰ αἰσθανόταν λιγώτερον θαυμασμό οὔτε θὰ ἐνοιώθε μικρότερο ξάφνιασμα.

Μιά πελώρια κι' ἀσύγκριτη σὲ ἄμορφιὰ πολιτεία ἀπλῶ νεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, στὴ ρίζα ἐκείνου τοῦ λόφου. Μιά πολιτεία μὲ πανύψηλα, μεγαλόπρῃα κτίρια, χτισμένα ἀπὸ πολύχρωμες πέτρες πού τῆς δίνουν παραμυθένια ὄψι. Τεράστιοι τροῦλοι, ἀψίδες, ἀγάλματα, μεγάλες πλατείες, φαρδεῖς δρόμοι, συνθέτουν ἕνα ἰσύνολο ἀνώτερο ἀπὸ κάθε φαντασία.

Ἡ Μανταλένα φτερουγίζει

Σκαλίζει μιὰ λέξι στὸ χῶμα μὲ ἐπίστευτη γρηγοράδα καὶ τέχνη.

— Καὶ πού τὸ ξέρεις; Γιατὸς εἶσαι; ρωτᾷ ὁ χαζο-Χούπ ἀνήσυχος.

ἀπὸ τὸν ὄμο τοῦ πυγμαίου καὶ χαλάει τὸν κόσμο μὲ τὰ κρωξίματά της.

— Σιγά μωρή!, τὴ μαυλίνει ὁ χαζο-πυγμαῖος αὐστηρά. Εἶναι πρόπος αὐτὸς γιὰ μιὰ καθὼς πρέπει καρακάξα;

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῆ περισσότερα. Τὸ ἀφωσιωμένο πουλὶ χυμάει καταπάνω του, τὸν ἀρπάζει μὲ τὸ μακρὸ του ράμφος καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι κάποιος κίνδυνος τὸν ἀπειλεῖ.

Ἡ Χούπ ὅμως δὲν καταλαβαίνει ἀπὸ τέτοια.

— Ἄκου νὰ σοῦ σῶ!, τῆς λέει. Μὲ τὰ μυαλά πού ἔχεις δὲν θὰ πάμε καλά οἱ δύο μας!

Ἡ Μανταλένα ἐπιμένει καὶ κρῶζει γοερά.

Καὶ τὸν Χούπ ὅμως τὸν πῆ

άνει το πείσμα του.

— Καλά!, λέει γρινιάρικα. Το είδα το χωριό! Και μέ να μ' άρέσει! Κι' έγώ θέλω να πάμε εκεί! Και θα πάμε! Τι άλλο θέλεις; Μονάχα μη εδ παίρνη ή διασύνη, γιατί όποιος διάζεται σκοντάφτει! Άσε πρώτα να τδ θαυμάσω με λιγάκι από δω πάνω!

Η παρδαλή καιρακάξα βλέπει πώς δέν μπορεί να κάνη τίποτε με τόν ήλιθιο άφεντικό της. Απότομα τόν παρατάει και κρώζοντας πάντα παράφωνα, εξαφανίζεται φτερουγίζοντας άνάμεσα στις φυλλωσιές τών δέντρων.

— Καλό κατευώδιο!, τσιρίζει κοροϊδευτικά ό Χούπ. Μωρέ για κύττα ένα μυστήριο πουλί! Μιά σταλιά πράμα να θέλη να σου κάνη και τόν δερβέναγα! Καλύτερα να

Πάνω στην κρισμώτερη στιγμή, έλευθερώνει τούς τρεις συντρόφους του.

μην ξαναγυρίση από εκεί που πάει! Να γλυτώσω κιόλας από δαύτη! Μιά φορά ό άνεμοδείχτης έμεινε στην ιδιοκτησία μου!

Κι' ό Χούπ κάνει να κυττάξη πάλι κατά τή θαυμαστή πολιτεία. Τήν ίδια στιγμή όμως, τρεις άντρες που φορούν παράξενες στολές ξεπηδούν έμπρός του, από τούς κορμούς τών πλαϊνών δέντρων.

Στά χέρια τούς κρατούν μακρυά άκόντια με άστραφτερές άιχμές, που τά ύψώνουν άπειληγτικά έναντίον του.

— Μην κινηθής από τήν θέσι! που δρίσκεσαι γιατί θα πεθάνης!, τού φωνάζει ένας από αυτούς άγρια.

— Και που τδ ξέρεις; Για τρός είσαι; ρωτάει ό χαζός Χούπ άνησυχος.

Η γή τραντάζεται κάτω από τά τερατώδη πόδια του καθώς προχωρεί.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΙΛΟΣ

ΕΧΑΣΑΜΕ άμως τούς τρεις άλλους ήρωές μας, τή στιγμή που διατρέχουν τρομακτικό κίνδυνο θανάτου.

Πραγματικά, ό Κάλ, ή λευκή συντρόφισσά του ή Μπέλλα και ή πελώρια νέγρα ή Χούλα, είναι δεμένοι γερά με χοντρά φυτικά σχοινιά και κρεμασμένοι στό κλαδί του δέντρου που τούς έχουν αφήσει οι μιμούροι πολεμιστές.

Και ενώ αυτοί δέν μπορούν νά κάνουν τήν πειραμική κίνηση, ένας κολοσσιαίος τυραννόσαυρος, άπαμεινάρι μιάς πανάρχαιας έποχής, πλησιάζει προς τό μέρος τους, με τά έφιαλτικά μάτια του κατακόκκινα σαν αίμα. Σε κάθε του βήμα ή γή τράντάζεται κάτω από τά τερατώδη πόδια του, σα νά γίνεται σεισμός.

— Άντίο, Μπέλλα, μουρμουρίζει ό Κάλ με άπελπισία. Έλπίζω νά συναντηθούμε εκεί, στόν άλλο κόσμο!...

— Άντίο, Κάλ... ψιθυρίζει ή κοπέλλα. Άντίο, αγαπημένη μου Χούλα...

— Άχ! κλαψουρίζει μονάχα ή πελώρια νέγρα που δέν έχει τό κουράγιο νά πητίποτα περισσότερο.

Τό τεράστιο και άποτρόπαιο τέρας είναι κοντά. Στέκεται άρθό στό πίσωκό του πόδια και τό κεφάλι του φτάνει στό ύψος τά ψηλότερα δέντρα της ζούγκλας. Για τούς τρεις συντρόφους δέν ύπάρχει καμμιά έλπίδα σωτηρίας..

Κι' όμως...

Ξαφνικά, μέσα από τά φύλλωματα τών θάμνων, ξεπηδάει ένας παράξενος άνθρωπος.

Είναι ντυμένος στό όλόλευκα. Τά μακριά ρούχα του καταλήγουν σε φουφούλες στό κάτω μέρος τών ποδιών του. Στο ένα του χέρι κρατάει ένα ραβδί και στό άλλο ένα μαχαίρι.

Ορμάει με τήν ταχύτητα της άστραπής προς τό μέρος τών τριών φίλων. Με δυο πηδήματα φτάνει πλάϊ τους. Τό μαχαίρι του άνεβοκατεβαίνει με καταπληκτική δεξιοτεχνία. Τά σχοινιά που κρατούν αϊχμάλωτα τά τρία παιδιά, κόβονται μέσα σε μιά στιγμή.

Ο Κάλ, ή Μπέλλα και ή Χούλα είναι έλεύθεροι, τήν ώρα ακριβώς που ό έφιαλτικός τυραννόσαυρος σκύβει τό κολασμένο κεφάλι του από πάνω τους για νά τούς καταβροχθήσει...

Δέν προλαβαίνουν νά ρωτήσουν πώς βρέθηκε σ' εκείνο τό μέρος αυτήν τήν κρίσιμη στιγμή, ό άπροσδόκητος σωτήρας τους.

Ξέρουν και οι τρεις τους πολύ καλά ποιός είναι. Είναι ό άγνωστος που τόν συνάντησαν μέσα στη ζούγκλα τήν ώρα που ένα πελώριο λιοντάρι ήταν έτοιμο νά τόν ξεσχίσει με τά τρομερά νύχια του και που ό γενναίος Κάλ τού έσωσε τή ζωή σκοτώνοντας τό λιοντάρι (*). Είναι εκείνος

(*) Διάβασε τό 10ο τεύχος τού «ΚΑΛ» με τίτλο: «Πρός άγνωστη κατεύθυνση».

πού, όταν οι μαύροι πολεμιστές τους έσπησαν την ένεδρα και τους αΐχμαλώτισαν, είχε εξαφανιστή μυστηριωδώς και ο Κάλ όπως και η Μπέλλα ήταν βέβαιοι ότι τους είχε προδώσει και τους είχε ρίξει στα χέρια των έχθρων...

Τώρα βέβαιοι που τους σώζει από βέβαιο θάνατο, δεν μπορούν πιά να πιστεύουν γι' αυτόν πώς είναι ένας προδότης... Μά δεν έχουν και τον κορμό ούτε να ρωτήσουν ούτε να σκεφθούν τίποτα...

Για την ώρα το πρώτο που πρέπει να κάνουν είναι να προσπαθήσουν να σωθούν από το τιτάνιο τέρας που τους απειλεί.

Μόλις λαιπόν καταλαβαίνουν πώς μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα πόδια τους, το βάζουν μονομιάς στην τρεχάλα, ακολουθώντας τον άγνωστο που έχει ξεκινήσει πρώτος...

Φαίνεται πώς ξέρει την αδυναμία του τέρατος να προχωρήσει μ' ευκολία ανάμεσα στην όργιαστική θλάστησι. Τους οδηγεί στο πιά πυκνό μέρος της ζούγκλας, όπου οι κορμοί των δέντρων είναι τόσο κολλητά φυτρωμένοι ό ένας με τον άλλον, ώστε κι' αυτόι οι ίδιοι δυσκολεύονται να περάσουν...

Ο πυρηνόσαυρος για να το καταφέρει θα πρέπει να ξεριζώσει όλ' αυτά τα δέντρα... Όσο που να το καταφέρει οι φίλοι μας θα είναι άσφαλώς μακριά...

Καταλαβαίνουν πώς έχουν

σωθή, τη στιγμή ακριβώς που ό θάνατός τους ήταν πιά πολύ βέβαιος από κάθε άλλη φορά...

Όστόσο δεν παύουν να τρέχουν άμύλητοι, για αρκετή ώρα ακόμα. Πρέπει να άπομα κρυνθούν τελείως από τον τρομακτικό κίνδυνο του τέρατος.

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΧΩΡΙΖΟΥΝ...

ΠΩΣ βρέθηκε όμως εκεί ό άγνωστος φίλος τους πάνω στην κρίσιμη στιγμή, για να τους σώσει από βέβαιο θάνατο;

Όπως θυμούνται οι αναγνώστες μας, το ίδιο πρωί ό Κάλ και οι σύντροφοί του είχαν ξυπνήσει μέσα στη ζούγκλα, περικυκλωμένοι από ένα πλήθος άγριών πολεμιστών που τους είχε στήσει ένεδρα.

Κανονικά ό παρόξενος αυτός άνθρωπος με τα λευκά ρούχα και το ύψηλό άνάστημα, θαπρέπει να βρίσκεται μαζι τους και να συλληφθή κι' αυτός από τους άγριούς. Έκείνος όμως είχε γίνει άφαντος σά να άνοιξε ή γή και τον κατάπτε. Αυτό είχε κάνει τον Κάλ να πιστέψει πώς ήταν ένας προδότης... Πώς αυτός είχε οδηγήσει τους μαύρους έναντίον τους...

Η αλήθεια όμως ήταν άλλη:

Ο λευκοντυμένος άνθρωπος της ζούγκλας δεν κοιμήθηκε, όπως έκαναν τα τέσσαρα παιδιά. Άναγκάθηκε πάνω στο κλαδί του δέντρου που βρισκόταν, Έσπηση το ατί του για

νά μὴν χάσῃ κανέναν ἀπὸ τοὺς θόρυβους τῆς ζούγκλας. Τὰ μάτια του ἦταν μεγάλα καὶ φωτεινά, ἐλαμπαν παράξενα...

Ξαφνικὰ ἀνατινάχτηκε καθὼς ἄκουσε τὸ περίεργο κῶξιμο ἑνὸς νυχτοπούλιου. Δεύτερο ἴδιο κῶξιμο καὶ ὕστερα τρίτο καὶ τέταρτο ἐφθασαν ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα γύρω στὸ παρθένο δάσος καὶ ἐμοιάζαν σὰ νὰ ἀπαντοῦσαν τὸ ἓνα στὸ ἄλλο.

Τὰ μάτια τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου γέμισαν ἀνησυχία. Στὶς κόρες τους καθρεφτίστηκε ἡ ἀμφιβολία ἂν αὐτὰ τὰ νυχτοπούλια ποῦ ἐκκῶζαν ἦταν πραγματικὰ πουλιά..

Κύτταξε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο του στὴ φωτιά ποῦ ἔκαιγε.

Ἦταν ἡ σειρά τοῦ χαζο-

Κρύφτηκε στὴν πυκνὴ φυλλωσιά ἑνὸς θάμνου καὶ παρακολούθησε.

— Σκασμός, μωρή!, τῆς λέει αὐστηρά. Ἐχασες ποῦ ἔχει βαρέσει σιωπητήριο;

Χούπ στὴ βόρδια κι' ὁ πυγμαῖος πετοῦσε ξύλα στὶς φλόγες κι' ἦταν ἀπορροφημένος μὲ τὸ νὰ διηγῆται ἓνα παραμῦθι στὴν καρακάξα του.

Ὁ ἄγνωστος κατέβηκε σιγά - σιγά καὶ χωρὶς νὰ κἀνὴ τὸν παραμικρὸ θόρυβο ἀπὸ τὸ δέντρο του, προχώρησε μὲ σα στὴ ζούγκλα.

Ὁ Χούπ, ἐνοεῖται, δὲν πῆρε εἰδησι καὶ μάλιστα μιὰ στιγμή ποῦ ἡ Μανταλένα ἔκανε νὰ φταροκοπήσῃ ταραγμένη, τῆς ἔδωσε μιὰ γερὴ καρπαζιά καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ μείνῃ ἀκίνητη καὶ ἡσυχῇ.

— Σκασμός, μωρή!, τῆς ψιθύρισε αὐστηρά. Ἐχασες πὼς ἔχει βαρέσει σιωπητήριο;

Ὁ μυστηριώδης ἀνθρώπος τῆς ζούγκλας προχώρησε σὰ λευκὸ φάντασμα ἀνάμεσα στὰ

δέντρα. Τὰ βήματά του δὲν ἀκούγονταν καθόλου.

Ξαφνικά, ἄκουσε τὸ κρώξιμο τοῦ νυχτοπουλιού πολύ κοντήτερα του καὶ σταμάτησε. Κρύφτηκε μέσα στὴν πυκνὴ φυλλωσιά ἐνὸς θάμνου.

Ἀπὸ μακριὰ ἄλλα κρωξίματα ἤρθαν σὲ ἀπάντησι ἐκείνου ποὺ εἶχε ἀκούσει ἀπὸ κάπου ἐκεῖ κοντά.

— Κατάρρα! ψιθύρισε. Εἶναι παγίδα! Πρέπει νὰ τρέξω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς συντρόφους μου!...

Ἐκανε νὰ πεταχθῆ ἀπὸ τὸ θάμνο του, μὰ δὲν πρόλαβε. Τὴν ἴδια στιγμή κάτι διαβολικὲς, ὀλάμαυρες σιλουέτες φάνηκαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ κρυφθῆ μέσα ἀπὸ τὸν θάμνο του ἄκόμα καλύτερα.

Πέρασαν ἀκριβῶς ἀπὸ ἐμ-

Ἄνταλλάσσουν μιὰ θερμὴ χειραψία.

Ἐψώνει τὸ χέρι κι' ἐτοιμάζεται νὰ χτυπήσῃ τὸν χαζο-πυγμαῖο...

πρὸς του. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ περνοῦσαν ἓνα κρώξιμο νυχτοπουλιού ἀκούστηκε ἀπὸ πέρα κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς μαύρους τὸ μιμήθηκε στὴ στιγμή μὲ ἐξαιρετικὴ τέχνη.

— Θὰ εἶδαν τὴ λάμπη τῆς φωτιᾶς, ψέλλισε ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος. Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ ἀνάψουν φωτιά, ἀφοῦ ἐγὼ ἤξερα...

Σώπασε. Οἱ μαύροι πολεμιστὲς ἀγγίζαν μὲ τὰ κορμιά τους τὰ φύλλα τοῦ θάμνου μὲ σα στὸν ὅποιο βρισκόταν κομμμένος. Τόσο κοντὰ περνοῦσαν. Τὰ μακριὰ τσεκούρια ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τοὺς πετοῦσαν ἀπειλητικὲς λάμπεις. Τὰ μάτια τους γυάλιζαν ἀπᾶσιςα..

«Πρέπει νὰ περάσω ἀνάμεσά τους γιὰ νὰ τρέξω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς φίλους μου!», σκέφθηκε μόλις πέρασαν. «Θὰ

τὰ καταφέρω νὰ περάσω χω-
ρίς νὰ με δούν... Θὰ τὰ κατα-
φέρουμε ἄμως ὕστερα νὰ πε-
ράσουμε πάλι ὅλοι μαζί ἀνά-
μεσά τους, γιὰ νὰ τοὺς ξεφύ-
γουμε;... Ὀχι... Ἀδύνατον...
Καλύτερα νὰ μείνω κρυμμέ-
νος... Ξέρω πῶς οἱ φίλοι μου
δὲν κινδυνεύουν νὰ πεθάνουν...
Οἱ μαῦροι θὰ τοὺς πιάσουν
ζωντανούς... Πιὸ πολὺ θὰ μπο-
ρέσω νὰ τοὺς βοηθήσω ἂν
μεινῶ ἐλεύθερος, παρὰ ἂν
δυνεύσω νὰ με συλλάβουν κι'
ἐμένα... Τότε ὅλα θὰ πᾶνε χα-
μένα καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ
κάνω τίποτα γι' αὐτούς...»

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, δὲν
κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ
πέρασε ὅλη του τὴ νύχτα
κρυμμένος.

Τὰ χαράματα, τὴν ὥρα
ποὺ ἄρχισε ἡ τρομερὴ μάχη
μὲ τὰ γνωστὰ ἀποτελέσμα-
τα, εἶχε σκαρφαλώσει πάνω
σ' ἕνα δέντρο, ἀπ' ὅπου πα-
ρακολούθησε ὅλες τῆς τὶς λε-
πταμέρειες, μὲ πραγματικὸ
θαυμασμό.

— Τὸ λευκὸ αὐτὸ ἀγόρι,
ξέρει νὰ πολεμᾷ!, ψιθύρισε
μὲ γουρλωμένα μάτια. Δὲν
θάθελα ποτὲ νὰ τὸν ἔχω ἀντί-
παλο σὲ μιὰ μονομαχία. Εἶ-
ναι ἀκατανίκητος! Ἀσφαλῶς
θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ κι' ἀ-
πὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς
του, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ ἐγκα-
ταλείψῃ τὴν κοπέλλα καὶ τὴ
σιμτρόφισσά της... Εἶναι γεν-
ναῖος καὶ μεγαλόκαρδος...

Στὸ μεταξὺ ἡ μάχη τελεί-
ωσε. Τὰ τρία παιδιὰ — γιὰτὶ
ὁ Χούπ εἶχε γλυτώσει μὲ τὸν
πιὸ ἀπίθανο τρόπο — δέθηκαν

καὶ ὠδηγήθηκαν στὸ χωριὸ μὲ
τὶς ἀχυρένιες καλύβες.

Ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος
ἀκολούθησε ἀπὸ μακριὰ μὲ
καταπληκτικὴ δεξιότηχία.
Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν κινδύνεψε
νὰ γίνῃ ἀντιληπτός καὶ οὔτε
ἄφημε καθόλου ἴχνη στὸ πέ-
ρασμά του, σὰ νὰ μὴν ἦταν ἀ-
πὸ σάρκα καὶ ὀστά, ἀλλὰ τὸ
κορμί του νὰ ἦταν ἀέρινο...

Κι' ὥστόσο ἔφτασε πολὺ
κοντά... Μπήκε στὸ ἴδιο χω-
ριὸ τῶν μαύρων ἀπὸ τὴν πίσω
πλευρὰ του, τὴν ὥρα ποὺ ὅ-
λοι οἱ κάτοικοί του ἦταν συγ-
κεντρωμένοι στὴν πλατεία.
Παρακολούθησε τὴ σκητὴ τῆς
ἀνακρίσεως ἀπὸ τὸν ἀξιωμα-
τικὸ τῶν Ἀτλάντων. Ἄκουσε
τὴ σκληρὴ ἀπόφασί τῆς κα-
ταδίκης...

Ἐφυγε τότε πάλι κρυφὰ ἀ-
πὸ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε ἔρθει
καὶ παρακολούθησε γιὰ μιὰ
ἀκόμα φορὰ τὴν πορεία πρὸς
τὴν ἐφιαλτικὴ κοιλάδα τῶν τε-
ράτων. Εἶδε ἀπὸ μακριὰ τοὺς
μαύρους δημίους νὰ σέρνουν
τὰ θύματά τους καὶ τέλος νὰ
τὰ δένουν πάνω στὸ κλαδί
τοῦ δέντρου καὶ νὰ τὸ σκᾶνε
ὕστερα μὲ φωνὲς πρῶμου, κα-
θὼς ἀπὸ μακριὰ ἔκανε τὴν
ἐμφάνισί του τὸ ὑπερκόσμιο
τέρας. Ἀναγκάστηκε ὁμῶς ὁ
ἴδιος νὰ κάνῃ μιὰ μεγάλῃ βόλ-
τα γιὰ νὰ φτάσῃ καὶ νὰ ἐ-
λευθερώσῃ τοὺς αἰχμαλώτους
γιὰ νὰ μὴ διασταυρωθῇ στὸν
δρόμο του μὲ τοὺς μαύρους
πολεμιστὲς ποὺ γυρνοῦσαν
τρέχοντας πρὸς τὸ χωριὸ
τους. Γι' αὐτὸ ἔφτασε τὴν τε-
λευταία στιγμή...

‘Ο παράξενος λευκοφορεμένος άνθρωπος της ζούγκλας τὰ διηγείται ἄλλα αὐτὰ στὸν Κάλ, ὅταν πιὰ κάθε κίνδυνος ἔχη περάσει καὶ ἡ κοιλιάδα τῶν τεράτων ἔχει μείνει πολὺ πίσω τους.

Τὸ λευκὸ ἀγόρι, πού στὶς φλέβες του ρέει τὸ αἷμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, καταλαβαίνει πὼς κάποιος μεγάλο μυστικὸ κρύβει ὁ γενναῖος φίλος τους, πού γνωρίζει τόσα πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ ζούγκλα καὶ τὴν περιοχὴ ὀλόκληρη καὶ δὲν λέει τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του..

Μήπως ὅμως καὶ ὁ Κάλ τοῦ ἔχει πῆ ποιὸς εἶναι; Νοί ὠθεῖ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῆ τὸν ἄνθρωπο πού τοὺς ἔσωσε, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κἀνῃ... Τὸ μυστικὸ τῆς σπουδαίας ἀποστολῆς του, δὲν εἶναι δικό του.. Ἴσως κί ὁ ξένος νὰ ἔχη ἓνα παρόμοιο μυστικόν....

Οἱ ὄρες περνοῦν. Ἡ πορεία τους μῆσα στὴ ζούγκλα συνεχίζεται:

Ξαφνικά, ὁ ξένος σταματᾷ. Τὰ μάτια του ἔχουν μιὰ στενόχωρη ἔκφρασι.

— Τί συμβαίνει; ρωτᾷ ὁ Κάλ γαλήνια.

— Ἐδῶ πρέπει νὰ χωρίσουμε!, λέει ἀπλᾶ ὁ ἄγνωστος.

— Ἡ συμφωνία μας ἦταν νὰ βαδίσουμε μαζὶ ὅσο συμπήτουν οἱ ὁρῶμοι μας!, λέει ὁ Κάλ. Αὐτὸ θὰ πῆ λοιπὸν πὼς ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, θὰ ἀκολουθήσης ἄλλη κατεύθυνσι.

— Ἀκριβῶς...

— Τότε λοιπὸν, ἀντίο.. Κί ἂν δὲν ξεναϊδωθούμε πιὰ, νὰ ξέρης πὼς δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πὼς ὄλοι χρωστάμε σ’ ἔσένα ὅτι ζοῦμε αὐτὴ τὴ στι γμῆ.

— Ἐγὼ σοῦ χρωστᾶω πρῶτος τὴ ζωὴ μου!, φωνάζει αὐστηρὰ ὁ λευκοντυμένος ἄνθρωπος. Μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς σου τάβαλες μὲ τὸ τραμερὸ λιοντάρι πού θὰ μὲ ξέσχιζε..

‘Ο Κάλ χαμογελάει.

— Ἄς ποῦμε λοιπὸν πὼς κανεὶς δὲν χρωστάει τίποτα στὸν ἄλλον, μουρμουρίζει. ‘Ο μῶς ἀπ’ αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔστω κί ἂν δὲν συνατηθούμε ποτέ, εἶσαι φίλος μου!

— Κί ἔσύ!, λέει ὁ λευκοντυμένος ἄνθρωπος καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του.

Ἀνταλλάσσουν μιὰ θερμὴ χειραψία.

Ἐπὶ τὴν ἀποχαιρῶντα δεικνύει πρὸς τὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου.

— Πηγαίνετε στὴν Νέα Ἀτλαντίδα, ὅπως εἶπε ὁ μικροσκοπικὸς φίλος σας πού δὲν τὸν βλέπω μαζὶ σας..., λέει μὲ ἤρεμη φωνή. Πάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου αὐτοῦ, φαίνεται ὀλόκληρη ἡ πόλις πού ζητᾶτε. Νάχετε ὅμως τὸ νοῦ σας... Οἱ Ἀτλαντες φρουροὶ εἶναι παντοῦ.. Δὲν σὰς συμβουλεύω νὰ πλησιάσετε, γιατί τὴν ὥρα κυβερνάει ἓνας βασιλιάς πού θανατᾷνει ὅλους τοὺς ξένους πού ζυγώνουν τὴ χώρα του..

— Εὐχαριστῶ, λέει ὁ Κάλ μὲ ἐκπληξι καὶ κυττάζει παραξενεμένος τὸν ἄνθρωπο ἔ-

κείνο που γνωρίζει τόσα πολλά πράγματα..

— Ύστερα χωρίζουν.

Ο άγνωστος ύποκλίνεται μπροστά στη Μπέλλα, παίρνει το ραβδί του και άπασμακρύνεται με γαλήνιο βήμα, πρὸς μιὰ ἄλλη κατεύθυνσι, δεξιά, πού κυλάει τὰ νερά του ἑνα μεγάλο ποτάμι..

Ο Κάλ τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα ὥσπου χάνεται ἀνόμμεσα στὰ δέντρα. Τότε γυρίζει καὶ κυττάζει τὴν πεντάμορφη συντρόφισσά του.

— Κάποιο μεγάλο μυστήριο κρύβει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!, λέει ἡ Μπέλλα μὲ ταραχή. Τί ἄνθρωπος νῆσαι τάχα; Σέ ποιά φυλὴ ἀνήκει;

Τὰ μάτια τοῦ Κάλ λάμπουν παράξενα.

— Ἐκανε μιὰ κίνησι πού μαρτύρησε ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικά του!, ἀποκρίνεται μὲ ἕνα

— Ὁρμούν καὶ δένουν γερὰ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα...

ἀδιόρατο χαμόγελο..

— Δὲν καταλαβαίνω!..

— Δὲν πρόσεξες τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὑποκλίθηκε μπροστά σου, καθὼς μᾶς χαιρετούσε; Εἶναι ἄνθρωπος πού ἀνήκει σὲ μεγάλη γενιά!..

Ξαφνικά ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

— Ὡπως καὶ νῶαη τὸ πρῶτο γίμα, λέει ἀποφασιστικά, πρέπει πιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸν δρόμο μας, γιὰ νὰ φτάσουμε στὸν σκοπὸ μας. Ἡ Νέα Ἀτλαντίδα φαίνεται, λέει, ἀπὸ τὴν κορυφὴ αὐτοῦ τοῦ λόφου, ἀλλὰ τὴ φυλάνε καλὰ οἱ φρουροὶ τῶν Ἀτλάντων.. Ἐπομένως ἄς εἴμαστε προσεκτικοί!..

ΟΙ ΝΕΕΣ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΧΟΥΠ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ἄνθρωποι, πού ἔχουν σταματήσει τὸν χαζο-Χούπ, εἶναι στρατιῶτες τῶν Ἀτλάντων καὶ ἀνήκουν στὴ φρουρὰ πού ἐπιβλέπει τὰ πέριξ τῆς πόλεως.

Στὴν ἐξοφρενικὴ ἀπάντησί του, καθὼς τὸν διέταξαν νὰ μείνῃ ἀκίνητος, τὰ πρόσωπά τους κοκκινίζουν ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὸ νομίζουν ὅτι τοὺς κοροϊδεύει.

— Πού πηγαίνεις μαύρο σκουληκι; οὐρλιάζει ἄγρια ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς στρατιῶτες.

— Ἐχεις μυωπία νὰ φᾶνε κι' οἱ κόττες!, τοιρίζει ὁ πυγμαῖος χασκογελώντας. Καλέ, ξερεῖς πολλὰν λογιῶν σκουληκία πού νὰ μιλάνε; Ἀμάν, μανούλα μου! Τυχερὸς

είμαι που δὲν εἶχε μυκπία κι' ἐκείνο τὸ πουλὶ! "Ἄν μὲ μὲ περνοῦσε κι' αὐτὸ γιὰ σκουλήκι, θὰ μὲ εἶχε φάει μονοκόμματο!

Ὁ ἐξωργισμένος στρατιώτης ναμίζει πὼς ὁ ἀπίθανος πυγμαῖος συνεχίζει τὴν κοροϊδία του. "Ἐξω φρενῶν σηκώνει ψηλὰ τὸ ἀκόντιό του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ξεκοιλιάση τὸ Χούπ.

"Ἐνας ἄλλος ἄμωσ ἀπὸ τοὺς στρατιώτες, πιάνει τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του.

— Τσελλάθηκες; τοῦ φωνάζει. Ξαχνᾶς πὼς οἱ νόμοι ὀρίζουν νὰ γίνῃ πρώτα ἀνάκρισις; Μπορεῖ νὰ εἶναι κατὰ σκοποσ καὶ νόχη πολλὰ νὰ μάς πῆ!

— Καλὰ σοῦ λέει!, συμφανεῖ κι' ὁ Χούπ μὲ γουρλωμένες τὶς ματάρες του. Εἶσαι πολὺ ζωηρὸ παιδί καὶ νὰ μοῦ θυμίσης νὰ πῶ τῆς γριάς σου νὰ σὲ μαζέψῃ λιγάκι ἀπὸ τοὺς δράμους! "Ἀφοῦ οἱ νόμοι λένε πὼς πρέπει νὰ γίνῃ «ἀνάκρισις», ἐσὺ τί πᾶς κόντρα;

Οἱ "Ἀπλαντες κυτᾶνε μιά τὸν Χούπ καὶ μὴ κυτᾶζονται μεταξὺ τους. Δὲν ἔβρουν τί νὰ ὑποθέσουν γι' αὐτὸ τὸ ἀπίθανο καὶ ἐξωφρενικὸ πλάσμα ποὺ ἔχουν μπροστά τους.

Ὁ Χούπ βρῖσκει εὐκαιρία ποὺ αὐτοὶ δὲν λένε τίποτα καὶ συνεχίζει θριαμβευτικὰ τὴν πολυλογία του:

— Κι' ἐγὼ λέω νὰ γίνῃ ἀνάκρισις! Εἴμαστε δυὸ κι' εἶσαι ἕνας! Τὴν πάτησες! "Ἄλλὰ νὰ τὴν κάνουμε τώρα γρήγορα; γιὰ νὰ προλάβω νὰ τῆ

— Διέταξε νὰ τὶς φέρουν πίσω ἀμέσως!, μουγγρίζει ἄγρια.

δῶ κι' ἐγώ, γιὰτὶ δὲν ἔχω ξαναδῆ τέτοιο πρᾶγμα κι' εἶμαι περιεργος νὰ δῶ πὼς μοιάζει!

— Εἶναι ἐντελῶς τρελλός! λέει ὁ στρατιώτης μετὰ ἀπὸ σκέψη.

— Κάνει τὸν τρελλό!, διαφανεῖ ἄγρια ὁ δεύτερος, ποὺ τοῦ ἔχει μπη καὶ καλὰ ἡ ἰδέα νὰ ξεκάνῃ τὸν χαζο-πυγμαῖο.

— Αὐτὸ ποὺ εἶπες πρὶν εἶναι τὸ σωστό!, φωνάζει ὁ τρίτος. Θάναι κατὰσκοπος καὶ τώρα κάνει τὸν κουτὸ γιὰ νὰ γλυτώσῃ!

Προχωρεῖ ἕνα βῆμα καὶ στέκεται τρομερὸς μπροστά στὸν Χούπ:

— Λέγε, τριπίθαιμε: Εἶσαι κατὰσκοπος;

— Καὶ βέβαια εἶμαι κατὰσκοπος!, τσιρίζει ὁ ἠλίθιος Χούπ ποὺ παρᾶκουσε. "Ἐχω ποὺ γυρίζω ποδορόδρομο μὲ-

σα στη ζούγκλα, από τότε που θυμάμαι τον κόσμο! Κάνε και του λόγου σου το ίδιο να δούμε αν θα σε βαστάνε τα πόδια σου!

— Έξακολουθεί να κόμη τον τρελλό!, μουγγρίζει με θυμό ο πρώτος στρατιώτης.

— "Αφησέ τον... Θα τον διορθώσω εγώ!, λέει ο δεύτερος απειλητικά. Δέ μου λές, κοντοστούπη, πώς σε λένε;

— 'Εμένα;

— Καί θέβαια έσένα, ήλιθιε! Βιλέπεις και κανέναν άλλον;

— Πώς! 'Εοάς τους τρεις! τσιρίζει ο πυγμαίος με γουρλωμένα μάτια.

— Πές μου πώς σε λένε γιατί θά χάσω την ύπομονή μου ούρλιάζει ο στρατιώτης μανιασμένα.

— "Ελα καιμένε!, λέει ο Χούπ γκρινιάρικα. Τόσο είμαστε έδω πέρα! Και να τη χάσης θα την ξαναβρούμε! Μή σε νοιάζει!

Ο στρατιώτης τραβάει από τη μέση του ένα μαστίγιο και του κάνει μία στράκα στον άερα.

— Θα μου πής τ' όνομά σου; μουγγρίζει άγρια.

Δυό όνόματα θυμάται όλα κι' όλα σ' αυτό τον κόσμο ο Χούπ. Για να εύχαριστήσει λοιπόν τον στρατιώτη, πο' τον... έχει συμπαθήσει, του πετάει το ένα άπειροκεπτα:

— Μανταλένα!

— Αυτό είναι γυναικείο, δρύνεται πρασινίζοντας από το κακό του ο στρατιώτης.

— Μπορεί να'τανε στραβή ή νουνά μου!, του λέει ο πυγμαίος για να δικαιολογηθή.

Αυτός με τὸ μαστίγιο χάνει την ύπομονή του για τα καλά.

— "Ελλα δώ!, μουγγρίζει μανιασμένος, ύψώνοντας ψηλά το χοντρό λουρί.

— 'Αδύνατον!, φωνάζει ο Χούπ ανήσυχος. Ο γιατρός έπο δώ είπε πώς θα πεθάνω όταν το κουνήσω!

Ο στρατιώτης όμως είναι τόσο ώργισμένος που κάνει εκείνος ένα βήμα προς το μέρος του. Ύψώνει το χέρι και έτοιμάζεται να χτυπήσει με βλη του τη δύναμη.

Μά ο σύντροφός του για μία άκόμη φορά τον συγκρατεί.

— Μου φαίνεται πώς άδίκως τον ύποψιαζάμαστε!, λέει. Είναι έντελώς χαζός! Δεν καταλαβαίνει τίποτα!

— Χαζός είσαι και φαίνεσαι!, τσιρίζει προσβλημένος ο Χούπ. Άσε τον άνθρωπο να κόμη τη δουλειά του, μαντρά χαλε! Φύγε από τη μέση! Διατηπή σε βάλαιμε;

— Κι' εγώ σου λέω πώς είναι τετραπέρατος και κάνει τον τρελλό για να μας ξεγελάσει!, ούρλιάζει ο άλλος. Άφησέ με και θα τον δής σε λίγο τι λογικά που θα μιλή!

— "Ετσι σε θέλω!, τσιρίζει ο Χούπ καταχαρούμενος. Βρήκα έπιτέλους κι' έναν άνθρωπο να παίρνη το μέρος μου!

Όστόσο ο δεύτερος στρατιώτης που έχει πάρει πραγμα

τικὰ τὸ μέρος τοῦ πυγμαίου ἐπιμένει:

— Δὲν εἶναι δική μας δουλειὰ νὰ τὸν ἀνακρίνομε!, λέει. Ἄς τὸν πάμε στὸν ἴλαρχο Ράταρ.

Θέλοντας καὶ μὴ ὁ ἄλλος συμφωνεῖ μὲ τὴ γνώμη τοῦ συντρόφου του.

— Ἐμπρός!, φωνάζει στὸ Χούπ. Περπάτα!

— Μήπως πεθάνω ὁμως; ρωτᾷ ὁ πυγμαῖος ἀλήσυχος

— Ἄν δὲν περπατήσης ἀμέσως τότε θὰ πεθάνης!, οὐρλιάζει ὁ στρατιώτης ἔξω φρενῶν.

— Τρελλὴ ἀρρώστεια ἔχω!, τσιρίζει ὁ Χούπ παραξενημένος. Μιά ἔτσι καὶ μιὰ ἀλλοιῶς! Καλὰ πού ἔπεσα πάνω σὲ καλοὺς γιατροὺς, διαφορετικὰ θὰ πηγαινα γιὰ τὰ θυμαράκια!

Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἀκολουθεῖ τοὺς τρεῖς στρατιώτες πού κατηφορίζουν μὲ γρήγορο βῆμα τὸν λόφο, πηγαινόντας πρὸς τὴ Νέα Ἀτλαντίδα.

ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ!

Ο ΚΑΛ, ἡ Μπέλλα καὶ ἡ Χούλα βρίσκονται πικρὰ κοντὰ στὸ τέρμα τοῦ λόφου πού τοὺς ἔδειξε ὁ μυστηριώδης φίλος τους λίγο πρὶν χωρῖσουν γιὰ πάντα ἴσως... Ξέρουν πῶς ἐκεῖ πάνω θάνατο ἔνα σωρὸ φρουροί, πού ἀσφαλῶς θὰ τοὺς δοῦν καὶ θὰ τοὺς σταματήσουν..

Τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας βρίσκει μιὰ μικρὴ κατὰ φυτὴ χαράδρα πού περνᾷ

ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ λόφου. Μπαίνουν λοιπὸν σ' αὐτὴ καὶ βαδίζουν κρυμμένοι μέσα στὴν πυκνὴ θλάστησι.

Προχωροῦν ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ συναντήσουν κανέναν στὸν δρόμο τους. Καθὼς ὁμως φτάνουν στὸ τέλος τῆς χαράδρας, ἀναγκάζονται νὰ σταματήσουν.

Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά πού κάνει ἡ φυλλωσιά ἑνὸς δέντρου, εἶναι καθισμένοι τέσσερις στρατιῶτες τῶν Ἀτλάντων καὶ κουβεντιάζουν μὲ δυνατὴ φωνή, χωρὶς νὰ φαντάζονται πῶς κάποιος ξένο αὐτὸ μπορεῖ ν' ἀκοῦη τὰ λόγια των.

Ὁ Κάλ, κάνει νόημα στίς δύο συντροφισσές του νὰ σιωπᾶσουν γιὰ ν' ἀκούσουν.

— Μεθαῦριο, στὴν ἑορτὴ τῆς στέψης τοῦ Κάιλ, λέει ὁ ἕνας στρατιώτης, θὰ γίνουν σπουδαῖες μονομαχίες! Θὰ ἀναμετρηθοῦν ὅλοι, οἱ πιὸ γενναῖοι μονομάχοι μας..

— Καὶ οἱ μισοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θὰ πεθάνουν!, λέει ἕνας δεύτερος μὲ παράξενη φωνή

— Θὰ πεθάνουν; Θὰ γίνουν λοιπὸν οἱ μονομαχίες μὲ ἀληθινὰ ὄλα;

— Ναί... Ὁ νέος μας βασιλιάς κατήγγησε τὸ σύστημα τοῦ πατέρα του, Ἄρατ, πού οἱ μονομάχοι δοκίμαζαν μόνον τὴ δύναμὶ τους κι' ἔβγαине ὁ δυνατώτερος πού ἔπαιρνε τὸ βραβεῖο γιὰ τὴ νίκη του... Ὁ Κάιλ λέει πῶς αὐτὰ εἶναι ἀνόητα παιχνίδια γιὰ μικρὰ παιδιά... Τώρα τὸ τέλος κάθε μονομαχίας θὰ εἶναι ὁ θάνατος τοῦ ἑνὸς ἀπὸ

τούς δυο μονομάχους...

— Του καινούργιου βασιλιά μας, του άρέσει το χρώμα του αίματος!, μουρμουρίζει ένας τρίτος στρατιώτης που ως την ώρα δεν έχει μιλήσει καθόλου. Δύσκολα χρόνια θα περάσουν για τη Νέα Ατλαντίδα...

— Σιωπή, ήλιθιε! Πώς λες τέτοια λόγια για τον βασιλιά μας; Σ' άρέσει να μάθης όλα αυτά που είπες;

— Ο...όχι!, ψελλίζει ο στρατιώτης με πρόμο και κυττάζει τους συντρόφους του παρακαλεστικά. Είπα μόνο μια ιδέα που μου πέρασε από το μυαλό σ' εσάς που είσαστε φίλοι μου... Δεν πρόκει-

ται να πώ τίποτ' άλλη φορά... Σε κανέναν...

— Και καλά θα κάνης... Καλό είναι όλα τα λόγια που θα βγαίνουν από στόμα σου να είναι εγκωμιαστικά για το βασίλειά... Αυτό θα σου κόνη πολύ καλό στην υγεία σου...

Ο Καλ παύει να άκούη, γιατί ή κουβέντα αυτή δεν έχει πιά κανένα ενδιαφέρον. Γυρίζει στη Μπέλλα, που έχει παρακολουθήσει κι' εκείνηλόκληρη τη συνομιλία.

— Δεν υπάρχει δρόμος για να παράσουμε χωρίς να μάς αντιληφθούν!, ψιθυρίζει κοντά στο αυτί της για να μην άκουστή ή φωνή του. Πρέπει να πάρουμε μια μεγάλη και

Τό χέρι του Καλ κατεβαίνει άμείλικτα. Η λεπίδα χώνεται ως τη λαβή στην καρδιά του άξιωματικού των Ατλάντων.

Τò υπερκόσμιο τέρας κυνηγάει τούς τέσσερις συντρόφους που τρέχουν προς τ' όπικνό μέρος τής ζούγκλας για νά σωθούν.

πολύ τολμηρή απόφασι...

— "Ό,τι μου πής θα τò κάνω! άποκρίνεται ή κοπέλλα άπλά.

— Εύχαριστώ!, μουρμουρίζει τò λευκό παιδί με συγκίνησι. Πρέπει ν' αφήσουμε αύ τούς τούς στρατιώτες νά μάς αίχμαλωτίσουν!...

Η Μπέλλα τόν παρατηρεί με μάτια γουρλωμένα από τήν έκπληξι.

Ο Κάιλ συνεχίζει:

— Είναι τέσσερις... Άν τούς αίφνιδιάσουμε, μπορούμε πολύ εύκολα νά τούς άχρηστέψουμε και νά περάσουμε. Μά τότε θα μπορούμε από μιάς άρχής στήν Άτλαντίδα σαν έχθροί... Σποτός μας όμως

δέν είναι αυτός... Σκοπός μας είναι νά μάθουμε τά σχέδια του Κάιλ για τήν Πέλλα... κι αυτό θα τò καταφέρουμε μόνο όταν πλησιάσουμε σαν φίλοι!

— Μά πώς; Δέν καταλαβαίνω... Άκουσα πώς ό Κάιλ δέχεται ξένους στήν πόλι του Όλους όσους έρχονται τούς σκοτώνει!

— Γι' αυτό σου είπα πώς τò σχέδιό μου είναι τολμηρό, Μπέλλα! Εμείς θα προσπαθήσουμε νά πείσουμε τόν έχθρό νά μη μάς σκοτώση!...

— Μέ ποιόν τρόπο;

— Θα τού πώ ότι έρχομαι για νά γίνω στρατιώτης του! Θα τού πώ πώς ή δόξα τής

Νέας 'Ατλαντίδος έχει εξαπλωθή πολύ μακριά σ' όλες τις ζούγκλες και πώς αποφάσισα να τὸν βρῶ γιὰ νὰ ὑπηρέτησω κοντά του, ὡς σωματοφύλακός του! Θὰ τοῦ πῶ πῶς ἡ «δόξα του» με ξεσήκωσε ἀπὸ τὴ μακρινὴ πατρίδα μου καὶ με ὠδήγησε ὡς ἐδῶ...

— Εἶναι τρομερὸς ὁ κίνδυνος ποὺ θὰ διατρέξης!, μουρμουρίζει ἡ κοπέλλα με ἀνησυχία καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεται καθόλου πῶς τὸν ἴδιο ἀκριβῶς κίνδυνο με τὸν Κάλ διατρέχει καὶ αὐτή.

— Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ διατρέξω κίνδυνο, ἀποκρίνεται ὁ Κάλ ἀποφασιστικά. Δὲν μπορῶ ἄλλως νὰ πάρω ἀπόφασιν καὶ γιὰ λογαριασμό σας... Ἄν δὲν σὰς ἀρέσει τὸ σχέδιό μου, τότε δὲν θὰ παρουσιαστοῦμε καθόλου σ' αὐτοὺς τοὺς τέσσερις ἢ θὰ χτυπηθοῦμε μαζί τους γιὰ νὰ τοὺς βγάλουμε ἀπὸ τὴ μέση... Περιμένω τὴν ἀπόφασί σου Μπέλλα...

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς! ἀποκρίνεται γιὰ δευτέρη φορά ἡ γενναία κοπέλλα.

— Κι' ἐσύ, Χούλα;

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆ ἡ μὴς Μπέλλα!, ἀποκρίνεται ἡ πελώρια νέγρα κατσουφιὰ ζοντας. Καὶ ξέρω πῶς ἡ μὴς Μπέλλα θὰ μοῦ πῆ νὰ κάνω ὅ,τι τῆς πῆς ἐσύ! Καὶ ξέρω πῶς αὐτὸ ποὺ θὰ πῆς ἐσύ θὰ εἶναι καιμμιὰ καινούργια τρέλλα ποὺ θὰ μᾶς βάλλῃ σὲ νέους μπελάδες! Ἄλλὰ τί μπορῶ νὰ κάνω ἢ κακομοίρα;

— Ἐμπρός λοιπόν!, λέει ὁ Κάλ ἀποφασιστικά. Ἄς προχωρήσουμε! Δὲν θὰ παίρνω καιμμιὰ προφύλαξι ὅπως θὰ βαδίζαμε, γιὰ νὰ δεῖξωμε στοὺς στρατιῶτες αὐτοὺς πῶς δὲν κρυβόμαστε. Καὶ μόλις μᾶς ἐπιτεθοῦν, δὲν θὰ φέρωμε καιμμιὰ ἀντίστασι καὶ θὰ τοὺς ἀφήσωμε νὰ μᾶς συλλάβουν... Ὑστερα θὰ τοὺς ζητήσωμε νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸν βασιλιά τους...

Ἄλλα γίνονται στὴ στιγμή, ὅπως ἀκριβῶς λέει τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Περιπατοῦν πρὸς τὸ μέρος τῶν τεσσάρων φρουρῶν συζητώντας φωναχτά. Δὲν περνοῦν οὔτε τρία δευτερόλεπτα καὶ οἱ στρατιῶτες τῶν Ἀτλάντων πετιῶνται μπροστά τους, ὑκόνοντας ἐναντίον τους ἀπειλητικὰ τὰ μακριὰ τους βέλη.

— Μὴν κινηθῆτε!, οὐρλιάζει ὁ ἕνας στρατιώτης. Εἶστε αἰχμάλωτοι! Τί γυρεύετε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ;

— Εἶστε Ἄντλαντες; ρωτᾷ ὁ Κάλ ἤρεμα καὶ με δυνατὴ φωνή.

— Naί... Ἔσεῖς τί εἶστε;

— Δὲν σ' ἐνδιαφέρει!, ἀποκρίνεται μεγαλόπρεπα ὁ κύριος τῆς ζούγκλας. Θέλου με νὰ μᾶς ὀδηγήσετε στὸν βασιλιά σας τὸν Κάλ...

— Ἐκεῖ θὰ σὰς ὠδηγήσωμε καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλατε!, λέει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες εἰρωνικά. Ἐμπρός! Προχωράτε!

Αὐτὰ εἶναι ὅλα — ὅλα τὰ λόγια ποὺ ἀνταλλάσσουν.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ, μέσα σὲ τέσσερις ἀστραφτερές λόγχοις διαδίδουν πρὸς τὴ Νέα Ἀτλαντίδα, χωρὶς νὰ ξέρουν τί καινούργιες περιπέτειες τὴρόκειται νὰ περάσουν...

Δὲν ἀργοῦν ὡστόσο νὰ φτάσουν.

Ὅσο ζυγώνουν τόσο τὰ μάτια τῶν παιδιῶν γεμίζουν ἀπὸ θαυμασμό γιὰ τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ πολιτεία ποὺ εἶναι χτισμένη μέσα στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας.

Τὰ ἐπιβλητικὰ κτίρια τῆς πετοῦν πολύχρωμες ἀναλαμπὲς στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἔτσι ὅπως εἶναι χτισμένα μετὰ χρωματιστὲς πέτρες. Τὰ τεῖχη τῆς ποὺ ὑψώνονται γύρω — γύρω, εἶναι πραγματικὰ ἀπόρθητα.

Ὁ Κάλ μετὰ τὶς συντροφισσές του, ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τους, περνοῦν αὐτὰ τὰ τεῖχη καὶ θρῖσκονται μέσα στὴν πόλι.

Σταματοῦν ἔξω ἀπὸ ἓνα φυλάκιο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς μπαίνει μέσα σ' αὐτὸ καὶ ξαναβγαίνει σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀκολουθούμενος ἀπὸ κάποιον ἀξίωματικὸ.

Ὁ ἀξίωματικὸς εἶναι μεγαλόσωμος, μετὰ μπράτσα σὰν τοῦ Ἡρακλῆ. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σκληρὸ καὶ τὰ μάτια του γεμάτα κακία. Τὸ ὄφρος του εἶναι ψυχρὸ σὰν πάγος.

— Ποιοί εἶστε καὶ τί γυρεύετε στὴν Ἀτλαντίδα; ρωτᾷ ἐξορᾶ καὶ μετὰ ἕναν τρομερὰ ἀπειλητικὸ τόνο στὸ

βάθος τῆς φωνῆς του.

— Ἡ δόξα τῆς πολιτείας αὐτῆς μετὰ ὀδήγησε ἐδῶ!, λέει ὁ Κάλ ἀγέρωχα. Ἦρθα νὰ ἀφιερῶσω τὴ ζωὴ μου στὸν βασιλιὰ Κάιλ! Νὰ με ὀδηγήσετε σ' αὐτόν!

Τὰ μάτια τοῦ ἀξίωματικοῦ σπιθίζουν μετὰ τρομερὸν θυμὸ. Ὅσο τόσο ἀντὶ νὰ ξεσπάσῃ σὲ φωνές, χαμογελάει μετὰ τὴν ὑποκρισία τοῦ φιδιοῦ.

— Καὶ αὐτὲς οἱ δυὸ τί γυρεύουν μαζί σου; ρωτᾷ παγερά. Ὅποιος ὑπηρετεῖ τὸν Κάιλ ἐνδιαφέρεται πρῶτα γι' αὐτόν καὶ ὕστερα γιὰ ἕτιδιήποτε ἄλλο στὸν κόσμον.

— Καὶ γὰρ ἐνδιαφέρομαι πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ τὸν Μεγάλον Κάιλ!, λέει τὸ παιδί τῆς ζούγκλας. Αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ ἔχω ἕναν σύντροφο στὴ ζωὴ μου...

— Σὲ γελάσανε!, οὐρλιάζει σαρκαστικὰ ὁ ἀξίωματικὸς. Ὁ Κάιλ εἶναι ὁ ἀπόλυτος κύριός μας καὶ ὁ μόνος ποὺ ὀρίζει ὅλη τὴ ζωὴ μας! Αὐτὸς διαλέγει καὶ τὶς συντροφισσές τῆς ζωῆς μας! Λὲς ἀλήθεια πῶς θές νὰ ὑπηρετήσῃς τὸν Κάιλ;

— Καὶ βέβαια...

— Ὁραῖα!

Ὁ ἀξίωματικὸς τῶν Ἀτλάντων γυρίζει βλοσυρὸς πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν του. Σὲ ἓνα κίνημα τῶν ἡράκλειων χειρῶν του, οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ὀρμιοῦν καὶ δένουν γερά τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα.

Ὁ Κάλ παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ δισταζόντας τί στάσι

πρέπει να κρατήσει. Δεν μπο-
ρεί να καταλάβει τους σκο-
πούς του τραμερού αξιωμα-
τικού. Δεν θέλει να προδο-
θή με μιὰ βιαστική επίθεσί-
του έναντίον του. Βλέπει πώς
μες απ' την πόρτα του φυλα-
κίου, άλλοι στρατιώτες ώ-
πλισμένοι με δόρατα είναι
έτοιμοι να όρμήσουν έναντί-
ον του, αν κάνει καμμιά έπι-
θετική κίνηση.

Όστόσο αυτόν δεν τον πει-
ράζουν καθόλου. Το άπρόμη-
το παιδί καταφέρνει και άν-
τιμετωπίζει με άπάθεια το
σκληρό και ύπουλο βλέμμα
τού αξιωματικού των Άτλάν-
των.

Έκείνος σηκώνει τότε το
χέρι του.

— Έμπρός!, φωνάζει
στους άντρες του. Τραβάτε
τις και τις δυο γρήγορα στον

Οι Άτλαντες ύπακούοντας στη
διαταγή του Γλαρχου, λύνουν τη
Μπέλλα και τη Χούλα.

χώρο των έκτελέσεων! Σκο-
τώστε τις! Θα περιμένω εδώ
να μου πητε πως έχουν πεθά-
νει και τότε μόνο θα ξεκινή-
σωμε για να παρουσιάσω
αυτόν τον νεαρό στον βασι-
λιά μας! Μόνο τότε θα μπο-
ρή να τον υπηρετήσει πιστά,
όπως θέλει εκείνος, όταν δεν
υπάρχει κανένας άλλος σκο-
πός στη ζωή του!

Οί στρατιώτες δεν περι-
μένουν δεύτερη κουβέντα.
Άρπάζουν τις δεμένες γυ-
ναίκες και τις σπρώχνουν
βάναυσα μπροστά, ενώ δέκα
τοξότες βγαίνουν από το φυ-
λάκιο και τους ακολουθούν,
περπατώντας αλύγιστοι στη
γρομμιά.

Τού Καλ ή καρδιά γεμίζει
με φρίκη. Οί γροθιές του
σφίγγονται από άνημπορη
λύσσα. Πρέπει να άποφασί-
ση μέσα σε μιάν στιγμή, κά-
τ' που είναι δύσκολο να το
πάση κανείς άπόφασι, ακόμα
και αν σκέπτεται σε όλη του
τη ζωή:

Θα θυσιάση τη Μπέλλα
για να μπορέση να συνεχίση
την άποστολή του ή θα δια-
κινδυεύση να μην πετύχη
για να σώση από τον άμεσο
θάνατο τη συντρόφιστά του;

«Πρώτα τη Μπέλλα!», του
λέει ή καρδιά του με άκατα-
νίκητη δύναμη. «Αυτή κινδυ-
νεύει τούτη την ώρα! Η πα-
τοίδα σου είναι μακριά...
Και ό κίνδυνος γι' αυτήν
είναι μακριά άκόμη... Σώσε
τη Μπέλλα... Θα θοής τον και-
ρό να πολεμήσης και για την
πατρίδα σου!»

Τὰ μάτια του λάμπουν.
"Έχει πάρει την απόφασί
του..."

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΛ

Ο ΚΑΛ δὲν διστάζει οὐ-
τε στιγμή πιά, ἀπὸ
τὴν ὥρα ποὺ ἀποφασί-
σε νὰ δράσῃ. Τραβάει τὸ μα-
χαίρι του σὺν ἀστραπή καὶ
μὲ ἓνα πῆδημα θρίσκειται
πλάι στὸν τρομερὸ ἀξιωματι-
κό.

— Διάταξε νὰ τὶς φέρουν
πίσω ἀμέσως!, μουγγρίζει
ἄγρια καὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ μα-
χαριοῦ του κερφώνεται στὸ
λαρύγγι τοῦ ἀντιπάλου του.

Εἶναι καὶ κείνος ὅμως ἀ-
τρόμητος μπροστὰ στὸν θά-
νατο.

— Σκοτώστε αὐτὸν τὸν
ἡλίθιο!, διατάζει ξερὰ τοὺς
ἄντρες του.

Πέντε στρατιῶτες θγαί-
νουν ἀπὸ τὸ φυλάκιο ὀπλι-
σμένοι μὲ ἀκόντια καὶ ὀρμοῦν
καταπάνω στὸν Κάλ.

Τὴν ἴδια στιγμή καὶ ὁ ἀ-
ξιωματικὸς ἀρπάζει τὸ χέρι
τοῦ Κάλ καὶ προσπαθεῖ νὰ
τὸ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ λαίμω
του. Μὲ τὸ ἄλλο χέρι, τρα-
βάει τὸ δικό του μαχαίρι ἀ-
πὸ τὴ θήκη του καὶ ἐτοιμά-
ζεται νὰ τὸ κερφώσῃ στὰ
πλευρὰ τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ.

Μὰ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ
σταματήσῃ κανεὶς τὸ χέρι
τοῦ Κυρίου τῆς Ζούγκλας.
Ὁ Κάλ πιέζει μὲ ὄλη τὴν ἀ-
κατανίκητη δύναμί του τὸ
χέρι του καὶ ἡ λεπίδα τοῦ
μαχαριοῦ του κρατεβαίνει ἀ-

Χτυπάει τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς
στρατιῶτες στὸ κρανίο καὶ τὸν
πετάει ἀναίσθητον μακριά.

μείλικτα καὶ χώνεται στὴν
καρδιά τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν
Ἀτλάντων μέχρι τῆ λαβῆ!

"Ἐνα οὐρλιαχτὸ φρίκης
καὶ ἀπογνώσεως θγαίνει ἀπὸ
τὸ στόμα τοῦ ἥρακλειοῦ ἐ-
κείνου ἄντρα καὶ στὴ στιγμή
σωριάζεται νεκρὸς, μπροστὰ
στὰ πόδια τοῦ ἀγοριοῦ.

Τὰ μάτια τοῦ Κάλ πετοῦν
σπίθες. Ὅλη ἡ πολεμικὴ ὀρ-
μὴ καὶ ἡ ἀδοίμαστη τόλμη
τοῦ ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ
τὸν Στρατηλάτη τῶν Αἰώ-
νων, τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο
(*), λάμπει αὐτὴ τὴ στιγμή
στὶς γαυλάζιες κόρες τῶν μα-
τιῶν του.

Οἱ στρατιῶτες μὲ τὰ ἀκόν-
τια, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ φο-

(*) Διάβασε τὸ 8ο τεῦχος τοῦ
«ΚΑΛ» μὲ τίτλο: «Τὸ μυστικὸ τοῦ
ΚΑΛ».

βερή λάμψη τῶν ματιῶν του, ὀπισθοχωροῦν ἓνα βῆμα καὶ οἱ πέντε τὸν κυττάζουν μὲ τρόμο!

Υστερα, ἄμως, καθὼς βλέπουν τὸν ἀξιώματικό τους νεκρό, ἄγριες κραυγὲς μίσους τοὺς ξεφεύγουν. Τὰ ἀκόντια ποὺ κρατοῦν ὑψώνονται στὸν ἀέρα καὶ τινάζονται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ζωντανοῦ στόχου των.

Μὰ ὁ Κάλ δὲν εἶναι εὐκολοστόχος γιὰ τὸ ἀκόντιο ἐνὸς στρατιώτη.

Μ' ἓνα θεώρατο ἄλμα ποὺ θὰ τὸ ζήλευε καὶ ὁ πιδ εὐλύγιστος αἰλουρος, τινάζεται στὸ πλάϊ. Τὰ πέντε ἀκόντια περνοῦν σφυρίζοντας δίπλα του καὶ καρφώνονται μὲ φόρα στὴ γῆ.

Ὁ Κάλ γοργὸς σὰν τὸν ἄνεμο χύνεται καὶ ξεκαρφώνει μὲ μιὰ κίνησι τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀκόντια. Τὸ στριφογυρίζει μανιασμένα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Χτυπᾷ τὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς στρατιώτες στὸ κρανίον καὶ τὸν πετάει ἀναίσθητο μακριά. Τοὺς ὑπόλοιπους τοὺς δισκορπίζει.

Τρέχουν καὶ οἱ τέσσερις σὰν λαγοὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀνθρώπινη θύελλα. Ρίχνονται μέσα σὲ φυλάκιο γιὰ νὰ πάρουν νέα ὄπλα νὰ γοῦν νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν.

Μὰ καὶ ὁ Κάλ αὐτὸ περιμένει. Μόλις ἐκεῖνοι μπαίνουν στὸ φυλάκιο, χύνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου ὅπου ἔχει δῆ νὰ στρίβουν καὶ νὰ χάνονται οἱ τοξότες,

μὲ ἓναν νεαρὸ ἀξιώματικό ἐπὶ κεφαλῆς, μαζί μὲ τὶς δυὸ αἰχμάλωτες.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καθυστερήσει τὸν ἀκατανίκητο Κάλ, περισσότερο ἀπὸ δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Τὸ ἀπόσπασμα δὲν ἔχει ἀπαμακρυνθῆ. Μόλις στρίβει τὴ γωνία τοῦ δρόμου, ποὺ τὴ φθάνει μὲ τρεῖς δρασκελιές, τρέχοντας γρηγορώτερα καὶ ἀπὸ ζαρκαδί, βλέπει τὸν νεαρὸ ἀξιώματικό τῶν Ἀπλάντων ποὺ βρίσκεται στὸ τέλος τῆς συνοδείας, μαζί μὲ τὴ Μπέλλα. Πιο μπροστὰ πηγαίνουν οἱ τοξότες ποὺ ἔχουν ἀνάμεσά τους τὴ Χούλα.

Ὁ γιὸς τῆς ζούγκλας τραβάει τὸ μαχαίρι του. Σὰν γεράκι ριχνεῖται καταπάνω στοὺς ἀντιπάλους του.

Τὰ γυμνά του πόδια δὲν κάνουν κανέναν θόρυβο καθὼς τρέχει καὶ ἔτσι φθάνει πίσω ἀπὸ τὸν ἀξιώματικό, γωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸν ἔχη ἀντιληφθῆ. Μὲ ἓνα γιγάντιο πήδημα πέφτει ἐπάνω του. Τὸ σιδερένιο του μπράτσο περνάει γύρω ἀπὸ τὸν λαίμη του καὶ τοῦ κόβει τὴν ἀνάσα καὶ κάθε ὄρεξι γιὰ ἀντίστασι. Τὸ λέπιδι τοῦ μαχαιριοῦ του, κόκκινο ἀκόμα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ σκληροῦ προσησισμένου του, ἀκουμπάει στὴ γυμνὴ σάρκα του.

— Διέταξέ τους νὰ σταματήσουν!, μουγγρίζει ὁ Κάλ ψυχρά.

Ἐνα ἐπιφώνημα γεμάτο φόβο θγαίνει στὴ στιγμὴ ἃ

πὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἀξιωματικού καὶ τὸ ἀπόσπασμα τῶν τοξοτῶν σταματᾷ.

— Διάταξέ τους νὰ λύσουν τὶς συντροφιστές μου!, ξαναλέει σκληρὰ ὁ Κάλ.

— Ὁ Ράταρ διέταξε νὰ ἐκτελεστούν!, μουγγρίζει μὲ δυσκολία. Θὰ μὲ σκοτώσῃ ἂν τὶς λύσω!

— Ὁ Ράταρ δὲν ὑπάρχει πιά!, λέει ψυχρὰ τὸ λευκὸ παιδί. Τὸ μαχαίρι μου εἶναι βαμμένο στὸ αἷμα του!

Τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ κοντεύουν νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους. Στὸ μεταξύ οἱ τοξότες, ἔχουν περάσει βέλη στὰ τόξα τους καὶ περιμένουν μιὰ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ των γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸ παράτολμο, λευκὸ ἀγόρι. Αὐτὸς ὅμως καλύπτει τὰ πίσω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀξιωματικοῦ. Τὸ ἀτσάλι τοῦ μαχαίριου του τσιμπᾷ πάλι ἐπικίνδυνα τὴ σάρκα τοῦ τελευταίου.

— Διέταξε νὰ τὶς λύσουν!, μουγγρίζει τὸ λευκὸ ἀγόρι ἄγρια.

— Λύστε τὶς αἰχμάλωτες!, φωνάζει ὁ ἀξιωματικὸς τρέμοντας.

Ἡ διαταγὴ του ἐκτελεῖται στὴ στιγμή. Ὡστόσο οἱ τοξότες καὶ ὅταν ἀκόμα ἔχουν λύσει τὰ χέρια τῆς Μπέλλας καὶ τῆς Χούλας, ἔχουν πάντα ἔτοιμα τὰ τόξα τους νὰ καρφώσουν τὸν Κάλ, στὴν πρώτη ἀπρόνοησιά του.

Μὰ ὁ Κύριος τῆς Ζούγκλας δὲν θὰ κἀν καμμιά ἀπρόνοησιά.

— Διάταξέ τους τώρα νὰ φύγουν ἀμέσως!, μουγγρίζει στὸ αὐτί τοῦ αἰχμάλωτου του.

Ἐκεῖνος παρὰ τὸν τρολλὸ φόβο ποῦ ἔχει κυριεύσει τὴν καρδιά του, ἀναγκάζεται καὶ πάλι νὰ ὑπακούσῃ. Οἱ τοξότες μετὰ ἀπὸ ἕναν τελευταῖο δισταγμὸ, ἀποχωροῦν.

— Καὶ τώρα, λέει ὁ Κάλ θριαμβευτικὰ, θὰ μᾶς πᾶς μπροστὰ στὸν βασιλιά σου!

— Νὰ σᾶς ὀδηγήσω στὸν Κάιλ!, ξεφωνίζει μὲ κατάπληξι ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς.

— Ἀκριβῶς! Καὶ γρήγορα! Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω!

Ὁ ἀξιωματικὸς τῶν Ἀτλάντων σηκώνει τοὺς ὄμους του. Ἀφοῦ ὁ λευκὸς θέλει νὰ πεθάνῃ, δὲν τὸν νοιάζει καθόλου. Ἰσα - ἴσα ποῦ θὰ πῆ πῶς αὐτὸς τὸν κατάφερε νὰ τὸν ἀκολουθήσουν στὸ ἀνάκτορο, γιὰ νὰ τὸν παραδώσῃ στὰ χέρια τοῦ βασιλιά του καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ καρδίση καὶ τοὺς ἐπαίνοους τοῦ τρομεροῦ μονάρχη.

Μπαίνει μπροστὰ ἀποφασιστικὰ καὶ προχωρεῖ μὲ γρήγορο βῆμα, ἐνῶ ὁ Κάλ μὲ τὴ Μπέλλα καὶ τὴ Χούλα τὸν ἀκολουθοῦν.

Τὸ σημεῖο ποῦ ἔχουν γίνῃ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ὅπου δὲν ὑπάρχει ψυχὴ, ἔξω ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποῦ τὰ φρουροῦν. Ὅσο ἄμως περπατοῦν πρὸς τὸ ἔσωτερικὸ τῆς Νέας Ἀτλαντίδας, οἱ δρόμοι φαρδαινουν, τὰ κτίρια γίνονται ὀλοένα

ψηλότερα και πιό επιβλητικά. Οί άνθρωποι κυκλοφορούν στους δρόμους, άντρες και γυναίκες, ντυμένοι με χιτώνια και χιτώνες τής παλιάς εποχής, όπως και οί Μακεδόνες, με τή διαφορά πού έδω δέν κυριαρχεί τó λευκό, όπως στην Πέλλα. Οί Άτλαντες προτιμούν τά πολλά χτυπητά χρώματα.

Πίσω από τόν Κάλ και τίσ δυό συντρόφισσές του, μαζεύεται σιγά - σιγά μεγάλο πλήθος. Οί άνθρωποι αυτοί δέν έχουν συνηθίσει νά βλέπουν ξένους νά κυκλοφορούν μέσα στην πόλι τους. Ξέρουν πώς όποιος φτάνει στην Άτλαντίδα, εκτελείται στά γρήγορα από τούς στρατιώτες του Κάιλ... Έχουν νά δούν ξένον νά κυκλοφορή ζωντανός μέσ στη Νέα Άτλαντίδα, από την εποχή πού έ-

Ένα ούρλιαχτό πάνω ξεφεύγει άπ' τó λαιμόγυι του άτλαντος άξιωματικού.

πίσης ζωντανός ήταν και ό τελευταίος βασιλιάς τής ό Άρατ, ό πατέρας του σημερινού.

Και όσο προχωρούν πρός τó ανάκτορο, τόσο ό κόσμος μαζεύεται περισσότερο, ώσπου καταντάει νά γίνη πραγματική διαδήλωση.

Ό Κάλ άρχίζει νά άνησυχή. "Αν ό άξιωματικός τώρα βάλη μία φωνή και όλος αυτός ό κόσμος πέσει ξαφνικά επάνω τους, τίποτα πιά δέν θά μπορή νά τούς σώση. Ευτυχώς όμως φτάνουν χωρίς κανένα δυσάρεστο έπεισόδιο στό υπέρλαμπρο παλάτι τής Νέας Άτλαντίδας.

Δυό στρατιώτες, πού βρίσκονται έξω από μία άστραφτερή πύλη, ύψώνουν τίσ σάλπιγγες και σημαίνουν δυνατά.

Η χρυσοστόλιστη πύλη

Ύψώνουν τίσ σάλπιγγες και σημαίνουν δυνατά.

ἀνοίγει διάπλατα, ἀλλὰ ἕνας ἀξιωματικός πού φαίνεται νά εἶναι ἀνώτερος ἀπ' αὐτόν πού τοὺς συνωδεύει, στέκεται στήν ἄκρη τῆς σκόλας καί τοὺς κλείνει τὸν δρόμο.

— Πού πηγαίνετε; ρωτᾷ αὐστηρῶς τὸν νεαρῶτερο συν-ἀδελφό του.

Ἐκεῖνος τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή. Δὲν ξέρει τί νά πῇ. Πῶς νά ἀναγγεῖλη τὸ παράξενο, ὅσο καὶ φοβερὸ νέο... Πῶς νά πῇ ὅτι τοὺς τρεῖς περὶργούς καὶ ἐπικίνδυνους ξένους δὲν τοὺς φέρνει αὐτὸς στὸ ἀνάκτορο ἀλλὰ τὸν φέρνουν...

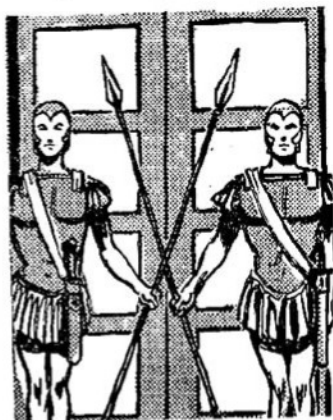
Ἐστώσο στὸ τέλος βρίσκει τὴ λαλιά του.

— Ἰλαρχε, μουρμουρίζει, σὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ θέλουν νά δοῦν τὸν βασιλιά!

— Τρελλάθηκες, ἠλίθιε;

Ὁ Κὰλ τοὺς κρατᾷ καὶ τοὺς δύο μὲ τὰ ἀσπαλένια του μπράτσα.

— Μὴν πλησιάζετε!, φωνάζει δυνατὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς.

Ξεφωνίζει κοκκινίζοντας ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν θυμὸ του ὁ ἀνώτερος. Πού ξανακούστηκε αὐτὴ ἡ βλακεία πού μου λές; Γι' αὐτὸ λοιπὸν τοὺς ἔφερες ἐδῶ στὸ ἱερὸ ἀνάκτορο; Δὲν ξέρεις ὅτι ἀπαγορεύεται καὶ τώρα θὰ τιμωρηθῆς καὶ σὺ μὲ θάνατο γιὰ τὴν ἀνοησία σου; Δὲν ξέρεις πῶς ὅσοι ἔρχονται σ' αὐτὴ τὴν πόλι εἶναι διαταγῆ τοῦ βασιλιά μας νά ἐκτελοῦνται ἀμέσως;

— Ἰλαρχε, ψελλίζει τρέμοντας ὁ ἀξιωματικός, δὲν τοὺς φέρνω ἐγὼ αὐτοὺς τοὺς ξένους! Ἐκεῖνοι μὲ φέρνουν! Μ' ἕνα μαχαίρι πού ἡ λεπίδα του βρίσκεται ὅτῃ ράχι μου, ἔλευκὸς γίγαντας μὲ ἀνάγκασε νά φτάσω ὡς ἐδῶ! Καὶ ποῖν ἀπὸ μένα σκότωσε καὶ τὸν Ἰλαρχο Ράτορ!

— Τὸν σκότωσε!, μουρμουρίζει με γουρλωμένα μάτια ὁ ἀξιωματικός καὶ λευκοὶ ἀφροὶ λύσασας ἐμφανίζονται στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του. Καὶ σὺ λοιπὸν φοβήθηκες καὶ τὸν ἀδήγησες ὡς ἐδῶ, ἔ; Εἶσαι ἕνας δειλὸς πού δὲν ἔχεις θέσι στὸν στρατὸ τοῦ Κάιλ! Ἐπρεπε νὰ προτιμήσης τὸν θάνατο, παρὰ αὐτὴ τὴν ντροπή!

— Ἰλαρχε, ὁ λευκὸς αὐτὸς δὲν μοιάζει με κανέναν ἀπ' ὄσους ξέρομε! Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ στὴ θέλησί του! Εἶναι ἀκατανίκητος!

— Βλάκα!, μουγνρίζει περιφρονητικὰ ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικός καὶ τὸ χέρι τοῦ ἀρπάζει τὴ λαβὴ τοῦ ξίφους του.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν κίνησί του. Μὲ ἕνα θεώρατο πῆδημα τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας βρίσκεται κοντὰ του. Τὸ ἀτσαλένιο χέρι του ἀρπάζει ἐκεῖνο τοῦ Ἰλαρχοῦ τῶν Ἀτλάντων καὶ δὲν τὸ ἀφήνει νὰ κινηθῇ οὔτε πόντο. Μία σιδηρένια τανάλια εἶναι τὸ γέρι τοῦ Κάιλ. πού σφίγγει τὸν καιστὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Κάιλ, με τὴν δύναμι πού τὰ κόκκαλά του τρίζουν ἐπικίνδυνα, κινδυνεύοντας νὰ συνθλιβοῦν.

Μία κραυγὴ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρυγγί τοῦ Ἰλαρχοῦ. Κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ ξίφος με τὸ ἄλλο γέρι, ἀλλὰ ὁ Κάιλ τοῦ στρίβει ἐκεῖνο πού κρατᾶ πίσω ἀπὸ τὴν

πλάτη, ἔτσι, πού με μιὰ κίνηση παραπάνω, θὰ τοῦ τὸ ξεκολλήσῃ ὀλόκληρο ἀπὸ τὸν ὤμο.

Ἐνα οὐρλιαχτὸ φρίκης ξεφεύγει γιὰ δευτέρη φοοὰ ἀπὸ τὸ λαρυγγί τοῦ ἀξιωματικοῦ, πού ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, ἀπὸ φόβο πὼς ἂν κινηθῇ θὰ ἐξαφθρῶσῃ μόνος του τὸ χέρι του.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός πού ἔχει μείνει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐλεύθερος, κάνει νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνακτόρου γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φρουροὺς. Ὁ γιὸς τῆς ζούγκλας ὅμως εἶναι προμερὸς καὶ ἀκαταμάχητος. Μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του ἀρπάζει τὸ ἕνα χέρι τοῦ ἀντιπάλου του καὶ τοῦ τὸ στρίβει κι' ἐκεῖνοῦ πίσω ἀπὸ τὴ ράχι. ἀναγκάζοντάς τον νὰ κάμῃ μιὰ ὀλόκληρη στροφή γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Μὰ οἱ φρουροὶ πού ἀπὸ τὴν ἀσχη κιάλας ἔχουν περιοίργεια νὰ δοῦν τί εἶδους εἶναι αὐτοὶ οἱ ξένοι πού ἔρχονται με τὴ συνοδεία ἑνὸς ἀξιωματικοῦ στὸ παλάτι, ἔχουν πιά ἀντιληφθῇ τὸ γεγονός. Τρέχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ ὄλες τὶς μεριεὶς με τὰ ὄπλα στὰ χέρια. ἐναντίον τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ.

Ὁ κίνδυνος εἶναι τραμακτικός.

Ὁ Κάιλ ὅμως οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὰ χάνει.

— Ἐμπρός. ἐσὺ γενοαῖε Ἰλαρχε!, φωνάζει ἄγρια! Πῆς στοὺς φρουροὺς νὰ γυρίσουν

ἀμέσως στὴ θέσι τους, ἀλλοιῶς θὰ χάσης τὸ χέρι σου!

Καὶ γιὰ νὰ τονίσῃ περισσότερο τὰ λόγια του, στρίβει λίγο ἄκονα πρὸς τὰ ἑπάνω τὸ χέρι τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς Ἀτλαντίδος, πού εἶναι ἤδη στραμπουληγμένο σὲ σημεῖο πού νὰ μὴν παίρῃ ἄλλο.

Ὁ πόνος πού νοιάθει ὁ ἱλαρχος εἶναι κολασμένος. Κρύος ἰδρώτας ἔχει ἀναβλύσει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ καταρακιδάει βρέχοντας ὀλόκληρο τὸ σῶμα του.

Δὲν μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ περισσότερο. Ἡ ψυχὴ του θρίσκειται κι' ἄλλας στὴν κόλασι ἀπὸ τοὺς πόνους.

— Πίσω!, οὐρλιάζει μὲ μανία πού τὴ δυναμώνει ὁ πόνος καὶ κάνει τὴν φωνή του νὰ ἀντιλαλήσῃ σὲ ὅλο τὸ ἀνάκτορο. Πίσω, ἡλίθιοι! Μὴν πλησιάζῃ κανεὶς!

Ὁ Κάλ ἐλαφρώνει ἀνεπαῖσθητα τὴν πίεσι στὸ χέρι του.

— Ἐμπρός!, ψιθυρίζει στ' αὐτί του μὲ παγερὴ φωνή. Ὁδήγησέ με αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν βασιλιά σου, ἱλαρχε! Μὴ χάσης ὥρα!

— Ἀδύνατον!, ψελλίζει ὁ ἀξιωματικὸς μισοπεθαιμένος ἀπὸ τὴν τρομὰρα του. Θὰ μὲ σκοτώσῃ! Θὰ μᾶς σκοτώσῃ ὅλους!... Λυπήσου με, λευκὲ δαίμονα!

— Κάνε ὅ,τι σοῦ εἶπα!, διατάζει δυνατώτερα ὁ Κάλ καὶ τὸν σπρώχνει μπροστὰ πιέζοντας ἔτσι περισσότερο τὸ χέρι του.

Ὁ παγωμένος ἰδρώτας ἔχει λούσει ὀλόκληρον τὸν σκληρὸ ἀξιωματικό.

— Θὰ σὲ πάω!, μουγγρίζει ἀποφασιστικά. Πιὸ καλά νὰ μὲ σκοτώσουν, παρὰ αὐτὸς ὁ διαβολεμένος πόνος. Ἄφησέ μου τὸ χέρι! Θὰ σὲ πάω!

— Πρῶτα θὰ κάνῃς αὐτὸ πού λέω καὶ ὕστερα θὰ σὲ ἐλευθερώσω!, λέει ὁ Κάλ ἤρεμα. Ἐμπρός! Ὅσο περισσότερο ἀργεῖς, τόσο μεγαλύτενεις τὸ μαρτύριό σου!

Ὁ ἱλαρχος καταλαβαίνει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κοροιδέψῃ αὐτὸ τὸ ἀτρόμητο παιδί μὲ τὰ χαλύβδινα μπρόστα. Προχωρεῖ λοιπὸν μπροστὰ, μουγγρίζοντας συγχρόνως ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς πόνους.

Περνοῦν ἕναν πελώριο διάδρομο, διακοσμημένον μὲ πλῆθος ἀγάλματα πού περιστάνουν διάφορες θεότητες τῶν Ἀτλάντων. Στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ διαδρόμου εἶναι μιὰ μεγάλη πόρτα πού τὴ φρουροῦν δυὸ πελώριοι στρατιῶτες μὲ κράνη καὶ μακρὰ ἀκόντια.

Μόλις ἡ μικρὴ συνοδεία ζυγώνει, οἱ στρατιῶτες βάζουν τὰ ἀκόντια μπροστὰ.

— Μὴν πλησιάζετε!, φωνάζει δυνατὰ ὁ ἕνας τους. Ὁ βασιλιάς δὲν δέχεται κανέναν αὐτῆ τῆ στιγμῆ.

— Κάντε πέρα, βλάκες!, θογγὰ ὁ ἱλαρχος ἄγρια. Βλέπετε μπροστὰ σας τὸν ἄρχηγὸ τῶν ἀνακτόρων καὶ ἔχετε τὸ θράσος νὰ βγάξετε γλώσσα!

— Μά, Ίλαρχε, ό βασιλιάς...

— Άν δέν ξεκουμπιστήτε άμέσως, θά σάς εκτελέσω και τούς δυό!, γρυλλίζει ό άξιωματικός μισοπεθαμένος από τούς τραμερούς πόνους πού νοιάθει.

Οί φρουροί ύπόχωρουν και ττρομαγμένοι άπ' αύτή την άπειλή και κατεβάζουν τά άκόντιά τους.

— Άνοιξτε την πόρτα!

— Χωρίς νά ρωτήσωμε τόν βασιλιά Κάιλ; μουρμουρίζει ό ένας από τούς δυό στρατιώτες και τρέμει όλόκληρος από τόν φόβο του.

— Άνοιξτε!, ουρλιάζει με φοβερή φωνή ό Ίλαρχος.

Οί φρουροί ύπακούουν θέλοντας και μή, κατάχλωμοί από την τρομάρα τους. Πιά-

— Θα τρελλάθηκα!, ψελλίζει ή πεντάμορφη Μπέλλα.

— Βλέπω όπτασιές!, τσιρίζει ή Χούλα...

νουν από ένα φύλλο τής πόρτας ό καθένας τους και τó τραβούν.

Ή φοβερή πόρτα πού κλείνει τó δωμάτιο τού πιό ισχυρού άρχοντα τής άνεξερευνητής εκείνης περιοχής, άνοίγει σιγά - σιγά.

Πίσω τής άπλώνεται μιá πελώρια και περιλαμπρη αίθουσα. Είναι γεμάτη με χαλιά από δέρματα θηρίων και άστράφτει όλόκληρη από τó χουσάφι και τίς πολύτιμες πέτρες πού υπάρχουν παντού.

Ό Κάλ σπρώχνει τόν Ίλαρχο πού ή τρομάρα του τόν έχει κάνει νά σταθή κοκ καλωμένος μπρός στην είσοδο τού θαλάμου τού Κάιλ.

Μπαίνουν στο ύπεροχο δωμάτιο.

Και τότε, κυττάζοντας πρós τó βάθος του, εκείνοι πού μένουν κοκκαλωμένοι από την κατάπληξη, δέν είναι τίς οι δυό άξιωματικοί τής Νέας Άτλαντίδος, αλλά ό Κάλ και οι δυό συντρόφιστές τους, πού γουρλώνουν τά μάτια γεμάτα θαυμασμό και άπορία.

— Θα τρελλάθηκα!, ψελλίζει ή πεντάμορφη Μπέλλα.

— Βλέπω όπτασιές!, τσιρίζει ή Χούλα κινδυνεύοντας νά λιποθυμήσει.

— Είναι άκατανόητο!, μουρμουρίζει ό Κάλ μέσα από τά δόντια του.

Και πραγματικά τó θέαμα πού βλέπουν τά μάτια τους είναι τόσο παράδοξο και άπίστευτο, πού δέν χρει-

άζεται και περισσότερο για να σαλέψη τα λογικά των τριών συντρόφων:

Στό βάθος της αίθουσας, βρίσκεται ένας μεγαλόπρεπος θρόνος. Πάνω σ' αυτόν κάθεται ο Κάιλ. Μπροστά του είναι ένας αξιωματικός του και πλάι στα πόδια του, πάνω σε δυο πουπουλένια μαξιλαράκια, είναι θρονιασμένος με όλη του τη μεγαλοπρέπεια ό... χαζο - Χούπ!!

Και μάλιστα αυτός που μιλάει τη στιγμή εκείνη είναι ο ήλιθιος πυγμαίος, που λέει στον αξιωματικό που στέκει μπροστά στον βασιλιά αυτά τα λόγια:

—Μου φαίνεται πως είσαστε όλοι σας αγάφρευτοι εδώ πέρα! Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνω και δεν έχω θυμώσει ακόμα!

Ο Κάιλ, ο φοβερός βασιλιάς της 'Ατλαντίδος, φαίνεται να βρίσκεται σε μεγάλη εύθυμια.

—'Ανεκτίμητε Χούπ!, του λέει χαμογελώντας. Θές να κρεμάσωμε με ένα σχοινί αυτόν τον ήλιθιο που δεν τα κάτφερε να σ' εύχαριστήσει;

— Πιό χαζομαρία βασιλιά από σενα δεν έχω ξαναδῆ στα μάτια μου! γυρίζει και λέει ο Χούπ στον τρομερό Κάιλ, με γουρλωμένες τις ματάρες. Καλέ ρούχο της μπουζάδας είναι ο άνθρωπος να τον κρεμάσης στο σχοινί;

Ο Κάιλ ξεραίνεται στα γέλια, μέχρι σημείου που χτυπιέται πάνω στον θρόνο του.

Ο Βασιλιάς των 'Ατλάντων κατεβαίνει εξαγριωμένος από τον θρόνο του...

—'Εχεις δίκιο, μικρέ πυγμαίε!, του λέει στο τέλος όταν καταφέρνει και σταματάει τα γέλια του. Τότε τί λές να τον κάνουμε;

—Ποιόν; Αυτόν εδώ;

Ο Χούπ ξύνει το κεφάλι του.

— Ξέρω γώ!, λέει στο τέλος σαστισμένος. Ποτέ δεν βρέθηκα σε τόσο δύσκολη θέση!

Ξαφνικά τα μάτια του λάμπουν.

— Νά!, τσιρίζει. Να του δώσουμε έναν βαθμό! Ίσως έτσι φιλοτιμηθή και καταφέρει να μου τη βρή τη Μαντά λένα!

Ο Κάιλ σκάει πάλι στα γέλια.

— Είσαι σοφός και δροίος πῆ το αντίθετο θα πεθά-

νη! ούρλιάζει άγρια. Λοιπόν, έσύ άνόητε! Σε προάγω από αυτή τη στιγμή σε ύπiλαρχο και σε θιατάσσω να έρθης τήν παρδοαλή καρακάξα του Χούπ! "Αν δέν τήν έρθης όμως, και γρήγορα, θα χάσης και τόν βαθμό σου και τή ζωή σου μαζί!

Ο δυστυχής ό άξιαματικός δέν φαίνεται καθόλου ένθουσιασμένος από τήν προαγωγή του, που γίνεται με τέτοιους τρομερούς δρους.

— Μά... πώς θα τή βρώ, Μεγαλειότατε; μουρμουρίζει ύποκλινόμενος ταπεινά. Σ' έλη τήν περιοχή πετάνε χιλιάδες καρακάξες! Πώς μπορώ να ξέρω ποιά είναι εκείνη που ζητάει ό φίλος σας;

Ο Κάιλ έξοργίζεται. Πετάγεται όρθιος κόκκινος από τόν θυμό του και τό στόμα του άνοιγει έτοιμο να βροντοφωνήση κάποια σκληρή καταδική για τόν «αύθάδη» άξιαματικό του.

Δέν προλαβαίνει όμως να μιλήση, γιατί πετάγεται πάλι στη μέση ό άδιόρθωτος Χούπ.

— Άκου να σου πώ έγώ πώς θα τήν πετύχης, για να μη δυσκολευτής καθόλου! λέει του άξιαματικού που τρέμει δλόκληρος. Θα πιάσης όλες με όλες τις καρακάξες του τόπου, παρδοαλές και μη —γιατί μπορεί αυτή ή μυστηρια να έχη μεταμφιεσθή! Θα τις βάλουν να σου γράψουν τό όνομά σου! Όποια σου τό γράψη με τό άριστο ποδάρι, αυτή θάσαι ή Μαν

ταλένα, όπως σε βλέπω και με βλέπεις!

Ο βασιλιάς τών Άτλάντων πέφτει πίσω στόν θρόνο του και κρατάει τήν κοιλιά του από τα πολλά γέλια. Τα μάτια του πρέχουν δάκρυα από τήν άκατάσχετη εύθυμία πού του φέρνουν οι τρελλοκουβέντες του Χούπ.

Μά ξαφνικά, σταματάει να γελάει. Το βλέμμα του καρφώνεται στην άλλη άκρη της αίθουσας του θρόνου. Εκεί που στέκονται αυτή τη στιγμή ό Κάιλ με τή Μπέλλα και τή Χούλα, μαζί με τούς δυό άξιαματικούς του.

Πετάγεται όρθιος:

— Τί συμβαίνει εκεί πέρα; ούρλιάζει με τρομερή μανία. Πώς τολήμησατε να μπήτε εδώ μέσα χωρίς τήν άδειά μου;

Κανείς δέν προλαβαίνει να μιλήση. Ο Χούπ βλέπει κι αυτός τούς τρεις συντρόφους του και μένει με τό στόμα άνοιχτό.

— Βρέ! Σάν τα μάραθα! τσιρίζει με έκπληξι. Δέν τό περιμένα να σας ξαναδώ ποτέ μου σπά μάτια μου τα μπριμπιλωτά!

— Ο Χούπ ξαναβρήκε τό μνημονικό του!, μουρμουρίζει ή Μπέλλα χαρούμενη... Μά δέν μπορώ να καταλάβω πώς...

Ο Κάιλ τή διακόπτει με τή βροντερή φωνή του.

— Τί λές, μικρέ πυγμαίε; Έχεις ξαναδη αυτός τούς τρεις αύθάδεις ξένους;

— Και βέβαια!, λέει κοφ

δωμένος ο χαζο - Χούπ. Ξέρεις τ' είναι;... 'Αχλάδια! Τους βρήκα μία μέρα να κρέμονται στο κλαδί τους και με παραικαλάγαμε να τους κόψω, αλλά εγώ δεν τους έκοψα γιατί ήταν αγίνωτοι! Τώρα όμως...

Ο Κάιλ έχει τραμερό θυμό. Βουλώνει με την παλάμη του το στόμα του ανεκδιήγη του Χούπ.

— Σώπα!, φωνάζει με θυ

μό. Δεν έχω όρεξη αυτή τη στιγμή για τις τρέλλες σου! Πρέπει να μάθω τί γίνεται εδώ μέσα στο παλάτι μου! Κοντεύουν να το κάνουν πιο πολυσύχναστο και από την πρώτη πλατεία της Νέας 'Ατλαντίδας!

Και με τα λόγια αυτά ο βασιλιάς κατεβαίνει από τον θρόνο του και προχωρεί έξαγριωμένος προς το μέρος των τριών συντρόφων...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

'Αποκλειστικότητα: Γεν. 'Εκδοτικά 'Επιχειρήσεις Ο. Ε.

ΚΑΛ — Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: 'Οδός Λέκκα 22—Τόμος 2—'Αριθ. 12—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Πώς δρέθηκε ο χαϊο-Χούπ μέσα στο παλάτι των 'Ατλάντων
και πώς απέκτησε τόσες φιλίες με τον τρομερό βασιλιά Κάλ;
Ποιά τύχη περιμένει το άτρομητο βασιλόπουλο των Μακεδόνων,
τον Κάλ, μαζί με τις δυο συντρόφισσές του;
Τί άπόγινε ο λευκοφορεμένος άγκαστος της ζούγκλας;
Στό έρχόμενο τεύχος μας με τίτλο:

ΚΑ·Ι·Λ ΚΑΙ ΑΒΑΛ

θα λυθούν όλες αυτές οι άπορίες...

ΚΑ·Ι·Λ ΚΑΙ ΑΒΑΛ

Κέφι χωρίς προηγούμενο. — Καταπληκτικές περιπέτειες
στη μυστηριώδη χώρα των 'Ατλάντων. — Τρομερές εκπλήξεις
πού θα σας αφήσουν άφωνους. — Μοναμαχίες ώς τον θάνατο!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΚΑΛ»

ΑΝΗΨΧΕΙΣ ΠΡΟΤΙ-
ΜΟ ΤΗ ΒΡΑΣΗ. ΚΕΡ-
ΔΙΖΟ ΧΡΗΜΑΤΑ ΧΑΡ-
ΤΟΠΑΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΤΙ
ΜΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΚΑΝΕΣ
ΕΣΥ.

ΜΕ ΚΑΤΑ
ΣΤΡΕΦΗΣ.
ΤΙ ΘΑ ΣΚΕ-
ΦΤΟΥΝ
ΓΙΑ
ΜΕΝΑ.

ΑΝΗΨΧΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΙ ΘΑ ΣΚΕΦΤΟΥ
ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΑΝΤΙ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕ-
ΣΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ. ΣΕ
ΛΙΓΟ ΟΛΟΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΘΑ ΜΙΛΑ
Η ΓΙΑ ΣΕΝΑ.

ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΜΟΥ ΕΙΧΑΝ ΣΤΑΞΕΙ!
ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑ ΝΑ
ΠΑΩ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΠΑΣ ΣΤΟ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥ
ΧΕΝΡΥ.. ΘΑ
ΠΑΩ ΕΓΩ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

ΟΧΙ!
ΟΧΙ..

ΚΑΙ ΕΚΑΝΕ ΟΤΙ ΦΑΝΤΑΖΟΜΟΥ-
ΝΑ ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΗ. ΕΒΡΙΞΕ
ΤΟΥΣ ΠΕΛΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΩΘΗ-
ΚΕ ΜΕ ΤΟ ΑΡΕΝΤΙΚΟ ΜΟΥ..

ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΚΑΛΑ
ΧΕΝΡΥ ΣΕ ΑΠΟΛΥΩ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..